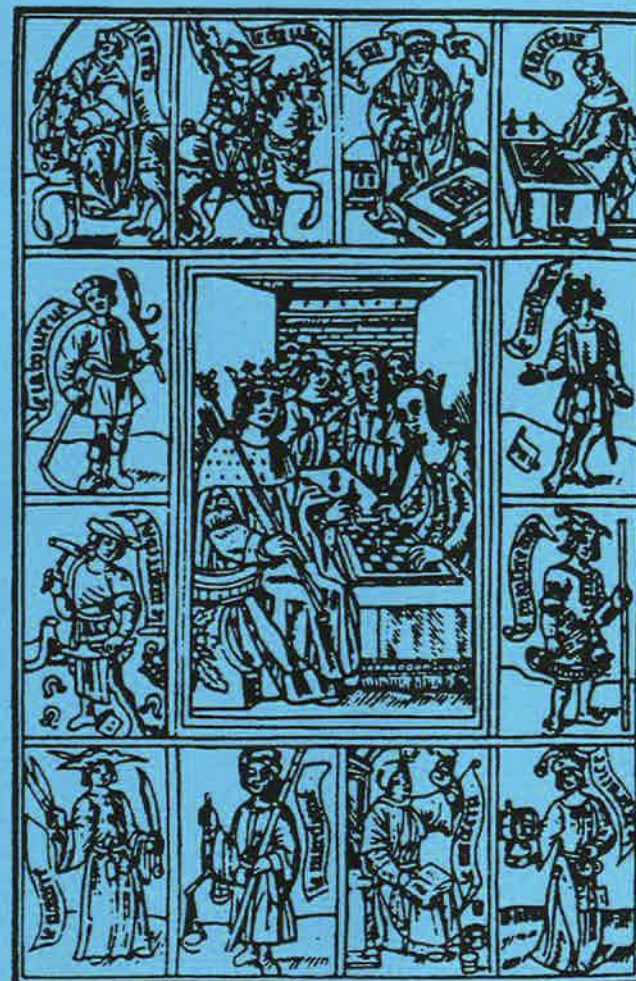

CAISSA NIEUWS

360

mei 1997

Inhoud

Fischer weggeZ.....	5
Tragische helden	7
Het tweede wordt tweede	9
Caissa III promoveert naar de KNSB	13
Het vierde = champ.	15
Het zesde: een korte terugblik	16
Caissa 7 tegen de rest van de wereld	17
Winst voor het achtste	19
Da Piero's schaakprobleem	21
Het Jordaankampioenschap	22
Geef de keizer wat des keizers is	25
HET TPR-SYSTEEM (deel 2)	27
Het middenrif	28
Concept-agenda ALV 2 september 1997	29
Over Professionalisme	30
Eindstand competitie 1996/1997	32
Commentaar op de Stand	34

CAISSA NIEUWS 361

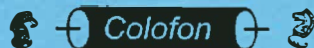
(vergadernummer)
zal 19 augustus a.s.
verschijnen
Sluiting kopij 12 augustus

U kunt kopij (bij voorkeur in WP-formaat)
inleveren op de clubavond, of opsturen naar:
John Konst

Burg. Tellegenstraat 3 II
1073 KA Amsterdam Tel.: 020 6768702

E-Mailadres: john.konst@pi.net

Caissanieuws is het clubblad van de
schaakvereniging Caissa, anno 1-5-1951.
Caissanieuws verschijnt ± tien maal per jaar.

Clublokaal: Oranjestad
Van Ostadestraat 153 Amsterdam
Tel.: 020 679 55 59

Clubavond: dinsdag

Voorzitter:

Frans Oranje

Oude Zijds Voorburgwal 109 C
1012 EM Amsterdam
Tel.: 020 627 70 17

Wedstrijdleider interne:

Pieter Allaart

Uilenstede 17-7
1183 AA Amstelveen
Tel.: 020 645 62 35

Wedstrijdleider externe:

Jop Dekker

Oude Zijds Voorburgwal 268 E
1012 GL Amsterdam
Tel.: 020 620 42 22

Secretaris:

Jaap Spreeuw

Solostraat 43
1095 GV Amsterdam
Tel.: 020 663 90 94

Penningmeester:

Jaap Tanja

Bankastraat 24 hs
1094 EE Amsterdam
Tel.: 020 692 91 26

postgiro: 460 28 82 tnv SV Caissa Amsterdam

Materiaalbeheer:

Mirjam Klijnkramer

Holendrechtstraat 19 a
1078 TN Amsterdam
Tel.: 020 679 45 65

Redactie:

John Konst

Recactiemedewerker:

Stefan Steemers

Internet:

<http://home.pi.net/~konjohn/>

Agenda

dinsdag 27 mei

1ste ronde zomercompetitie

dinsdag 3 juni

2de ronde

dinsdag 10 juni

3de ronde

dinsdag 17 juni

4de ronde

zondag 22 juni

Kroegloperstoernooi
info: 620 42 22

dinsdag 24 juni

5de ronde

27, 28 en 29 juni

6de AKN-schaaktoernooi
info: 023 532 66 71

dinsdag 1 juli

6de ronde

dinsdag 8 juli

7de ronde

dinsdag 15 juli

8ste ronde

dinsdag 19 augustus

9de ronde

Redactioneel

Alle vrije dagen van het voorjaar zitten er weer op, de interne competitie is afgelopen en de zomercompetitie lonkt, met andere woorden: tijd voor een kleine terugblik op *Caissanieuws* van dit seizoen. Allereerst natuurlijk de opmerking dat *Caissanieuws* dit seizoen voor het eerst in de geschiedenis van de club op het Internet te bewonderen is geweest! We kunnen stellen dat er fraaie nummers bij zaten. Het reisverslag van Jeroen Hoogenboom over zijn belevenissen in Egypte en zijn bevindingen over het oud worden in en met het vijfde waren prachtig, de bijdragen van Leo Oomens, Errit Petersma en Professor Van Hulst werden alomtewees gewaardeerd. Overigens zult u in dit nummer geen college van de Professor aantreffen, hij was enige tijd in het ziekenhuis opgenomen, maar is nu thuis weer aan de beterende hand. Van harte beterschap zeggen wij van onze kant, en, beste Professor: kunnen en mogen we op een vervolgcollege rekenen? André Bach, normaal een van de vaste medewerkers van CN, had het dit seizoen te druk om regelmatig een commentaar op de stand te schrijven, we hopen dat hij volgend seizoen meer tijd hiervoor kan maken. In dit nummer wordt hij vervangen door Errit Petersma. Zoals gezegd, de interne is afgelopen, Aran Köhler werd kampioen van de jaargang 1996/1997 door in de laatste ronde de geweldenaar Karel van der Weide op remise te houden. Op blz. 30 schrijft Karel zijn eerste en laatste artikel voor CN. Verder in dit nummer van alle teams een verslag, behalve van het vijfde- wat is daar toch allemaal aan de hand? En nu we het toch over het vijfde hebben: het vierde werd dit seizoen kampioen in de tweede klasse, zodat Caissa volgend jaar eindelijk weer eens een team in de eerste klasse heeft. André van Dinteren zal er dan trouwens niet meer bij zijn, hij gaat volgend jaar foebele. Hulde aan de jonge honden van het vierde! (die bij de recente teams tegen teams de vloer hebben aangeveegd met het oude lullen team). En Pieter Allaart schreef een verslag over het door Blees gewonnen Jordaankampioenschap. Voor wie binnenkort weggaat: Prettige vakantie. Blijft u nog even: veel plezier in de zomercompetitie.

Stefan Steemers

Bedankt

Bij deze wil ik het bestuur van Caissa bedanken voor de financiële bijdrage aan de Bingoavond welke gehouden zal worden op vrijdag 25 juli a.s. Ook u bent van harte welkom. De Bingo begint om 19.00 uur (zaal open vanaf 18.00 uur).
Namens de Oranjekerk,
Ilf Smit

Schaken op teletext

Ook de BBC verzorgt sinds kort schaken op teletext. De pagina's zijn te vinden op 578 en 579.

Bestuursmededeling

Afgebroken partijen kunnen eventueel ook uitgespeeld worden op de clubavond (vrijdag) van ENPS/QUIBUS.

MUTATIES SV CAISSA

Jaap Spreeuw

Hartelijk welkom worden geheten:
Arnold Nusink, Nico Kruyt en L. van der Hak

Bedankt heeft:
Angelo Fichera

Van de lijst gevoerd zijn:
Leander Affourtit, Jelmer Hania, A.L.F. Smulders, P.H.J. van Vliet, Jim de Wilde

Totaal aantal leden: 113.

Bezoekers Homepage Caissa op Internet

<http://home.pi.net/~konjohn/>

Pageviews naar herkomst

1. Nederland	1981	86.51 %
2. VS Commercieel	65	2.84 %
3. Verenigd Koninkrijk	50	2.18 %
4. Netwerk	12	0.52 %
5. Duitsland	11	0.48 %
6. België	9	0.39 %
7. VS Onderwijs	9	0.39 %
8. Mexico	7	0.31 %
9. Costa Rica	7	0.31 %
10. Zweden	4	0.17 %
11. Canada	3	0.13 %
12. Israel	2	0.09 %
13. Frankrijk	2	0.09 %
14. Griekenland	2	0.09 %
15. Finland	1	0.04 %
16. Verenigde Staten	1	0.04 %
17. Japan	1	0.04 %
18. Uruguay	1	0.04 %
19. IJsland	1	0.04 %
20. Zuid-Korea	1	0.04 %
21. Italië	1	0.04 %
22. Zwitserland	1	0.04 %
23. Spanje	1	0.04 %
24. Australië	1	0.04 %
Onbekend	116	5.07 %

HET EERSTE

Caissa 1 - Fischer Z 1: 6-2 05-04-97

1. Aran Köhler	0-1 P v Voorthuijsen
2. Jaap Spreeuw	1-0 B v Dijk
3. Hajo Jolles	0-1 J Teeuwen
4. Gerard Rill	1-0 M Veldt
5. Hans de Vilder	1-0 H v Parreren
6. Michaël Wunnink	1-0 N v Hulst
7. Niek Narings	1-0 T Hauptmann
8. Elwin Osterwald	1-0 L Littel

Fischer weggeZ

Errit Petersma

Wat doet een mens aan het einde van de nacht in een penozetent?

Rond 06.30 uur in de vroege zondagmorgen - het is al licht - verlaat ik voor de eerste maal van mijn leven - en hopelijk ook voor de laatste keer - café 't Dobbetje in de Marnixstraat: dodelijk vermoeid, maar weer bij zinnen en nog steeds apetrots, op de jongens, op hun historische overwinning. Je kan je slaap, je afkeer en jezelf overwinnen, maar veel mooier dan dat al is een overwinning met 6-2 op Fischer Z, de grootste zege sinds onze trip op 23 september 1995 naar Tilburg.

Ja, wat doet een mens aan het einde van de nacht in zo'n bizarre gelegenheid? Sedert vele jaren heb ik mij blijkbaar weer eens laten meeslepen, je slaap wegvuivend, je afkeer negerend, gewoon vanwege de lol, vanwege de sfeer. Ik zal het bekennen: ik heb mijn ogen uitgekeken. Wat een publiek! Wat een drukte! Omdat het een zogenaamde dagzaak (sic) is, wordt er voor zeven uur des morgens geen alcohol geschonken. (Van Joost hoor ik later dat de kroeg slechts van 05.00 tot 10.00 uur is geopend.) We drinken dus cola, op dat tijdstip van de nacht, en spreken met elkaar af dat helemaal niet erg te vinden. Wie zijn er nog meer? Marga, Joost, Piet R., Aran K. en

Elwin O., Caissa 1 vertegenwoordigend, Bar-tje D., als barkeeper een aanwinst voor Gambit, Ferdinand D. en de onverwoestbare Paul van den H., die en passant voor wie het maar wil horen oergezellig mijn doopceel licht. Maar dat publiek, daar krijg ik maar geen genoeg van: zonnebanktypes, doorzakkers, onderwereldfiguren. (Oei, als ze straks op Internet kijken en dit lezen, zal ik dan met de dood worden bedreigd?) Ik laat mij vertellen dat het café verscheidene malen na politie-invallen gesloten is geweest. En wat wordt daar gevreten: uitsmijters, omeletten, broodjes warm vlees. Later hoor ik van Elwin dat er na tien nog doorzetters zijn verdergegaan. Hoe is het mogelijk?

Overigens: wanneer u dit - het is vandaag 10 april - leest, is het 27 mei of later, ruim een maand na onze laatste wedstrijd, uit tegen Lewenborg. Het is dan allang bekend of Caissa 1 er misschien alsnog in is geslaagd terug te promoveren naar de Eerste Klasse van de KNSB. Na de zege op Fischer Z zijn we de Beste Tweede en kunnen dat blijven. Eerst terug naar het begin.

Wanneer ik tegen twaalfen over de Weteringschans naar het Oranjehuis fiets, ontwaar ik aan de overkant van de trambaan dottore Kremer, hoofd voorover, gekromde rug, tegen de keiharde wind in pedalerend. Ik roep, maar hij hoort me niet. Het feit echter dat ik hem even mocht zien beschouw ik als een gunstig omen.

Zaterdag, 12.40 uur: die goeie Hans is weer als eerste aanwezig; Hajo, Elwin en Michaël zijn te laat. De weergoden zijn mij gunstig gezind: wie op tijd is, is voor de regen binnenvallen. Wie na enen arriveert, is zeiknat. Repri-mandes jegens de laatkomers acht ik overbodig. Hans, veel later in Gambit: 'Je doet het de laatste tijd heel goed, Errit. Je bent milder. In het begin was je zo streng. Dat is niks voor jou.' Ik geef hem gelijk en glunder.

Hoewel er niet mag worden gerookt, >

voel ik me om kwart voor vier al half en half in de wolken. Het gaat ons namelijk voor de wind. Ik schrijf het ook op: 'We gaan winnen'. Voor alle zekerheid toon ik deze notitie aan een getuige. Deze houdt me in de waan dat ik het begrijp, dat ik de stellingen doorgrond en misschien wel gelijk zal krijgen.

Elwin is vandaag het eerste klaar: 1-0. Tegen oud-Caissalid Leo Littel speelt hij met wit een mooie Siciliaan. Zwart heeft na elf zetten al vijf kwartier tijd vermorst, omdat de sukkel dan al niet meer schijnt te weten hoe het verder moet. Jaap zorgt om 16.20 uur voor 2-0. Wat kan die man een partij toch zorgvuldig en esthetisch opzetten. Aanvankelijk lijkt er echt niets aan de hand, maar opeens is het uit. Na een stroomversnelling en enkele krachtzetten, waar Jaap zelf ook beduusd van lijkt te zijn, wordt de dame van Bram van Dijk midden op het bord gevangen.

Vijf minuten later staakt Aran de strijd. Onze hoogste Eloratinghouder (2314) en 102de op de lijst van de Beste Duizend in Nederland, sneuvelt tegen aartsrivaal Peewee van Voorthuysen. Na een wat makke opening wordt Aran op eigen terrein verslagen, als ik mij zo mag uitdrukken: tactisch. Na een half uurtje staat het evenwel 3-1. Michaël heeft door zijn spectaculaire winstpartij tegen Noë van Hulst zijn derde overwinning op rij behaald. De staart is terug van heel ver weggevoerd: 13 uit 16 in de rondes 5 tot en met 8. Ik zal in het vervolg ook niet meer over de 'kop' en de 'staart' spreken, maar van een 'team'.

Onmiddellijk daarna verliest Hajo van Jos Teeuwen: 3-2. In een Franse partij brengt de teamleider van de vijand in het middenspel met vier pionnen op de c-lijn een kwaliteitsoffer op d5, hetgeen volgens mijn raadslieden nauwelijks compensatie biedt. Ik moet trouwens bekennen dat ik mij 's avonds in Gambit veel te weinig met de analyses heb beziggehouden. Ik heb ook geen van de par-

tijen genoteerd. Hajo laat zijn partij twee dagen later niet zonder zelfspot aan een groepje Caissaleden zien, een reconstructie waaruit ik opmaak dat hij goed heeft gestaan, maar in het eindspel de draad is kwijtgeraakt.

Van Gerard is de uitspraak: 'Gedurende een partij moet je er één of twee keer wat langer voor gaan zitten. Je voelt aan dat er een cruciaal moment is aangebroken, beslissend voor het verdere verloop.' En jawel, na c4 en zwarts antwoord dc4: verzinkt Gerard in diep gepeins, kiest de juiste voortzetting, gelukkig ook het juiste vervolg en overrompelt Maarten Veldt. Het eindspel dat resteert is evident uit: 4-2. Alle witspelers hebben nu gewonnen.

Let wel: bovenstaande uitspraak is geen letterlijk citaat. De woordjes 'wat langer' zijn van mij. Bedoeld wordt zeer waarschijnlijk: goed, geconcentreerd, diep, lang. Maar, lieve mannen, alsjeblieft niet *te lang*. Ik citeer Hans Ree wel letterlijk: '(...) alleen de leken gaan naar de speelzaal om de spanning te voelen. Die leken hebben gelijk, dat merk ik als ik bij uitzondering een keer een partij in de speelzaal ga volgen. Het is anders dan op de televisie-monitoren. Bijna ondraaglijk om naar te kijken. Ik hield het niet vol. Het duurde te lang en het was te spannend. Een halfuur zonder dat er een zet gedaan wordt is bijna niet door te komen.' (*Schitterend schaak*, Amsterdam 1997, p. 17) Weliswaar heeft Ree het hier over de voorlaatste match Kasparov-Karpov (Sevilla 1987), maar de vergelijking met een match zonder monitoren, bijvoorbeeld in de speelzaal van Caissa, gaat mijns inziens op. Wanneer een speler drie kwartier nadenkt over een zet - soms een zet die ik meteen zou doen -, dan barst ik van de spanning bijna uit elkaar. Natuurlijk, je kan elders gaan kijken, of niet kijken, maar soms *moet* je kijken, verkrampt, gebiologeerd. Je kan niet *niet* kijken.

Het is inmiddels ook de zwaar teleurgestelde tegenstander duidelijk: het zal 6-2 worden, zodat hun kans op Beste Tweede en pro-

motie om zeep is geholpen. Zowel Hans als Niek staan namelijk zeer goed en gaan voor de winst. Hanneke van Parreren, Hans' tegenstander, heeft ternauwernood de eerste tijdcontrole gehaald, zodat aan dat bord de rollen warempel zijn omgedraaid. Voor zijn eerste elf zetten in een Ben-Oni heeft Hans slechts drie minuten nodig gehad. Hij wint om 17.40 uur: 5-2, waarna we gaan roken. Niek wint na 1. e4, Pf6 2. Pc3, d5 om vijf voor zes uur van Thomas Hauptmann: 6-2. We worden door de sportieve tegenstanders gefeliciteerd: 'Verdiend gewonnen.' Ik straal.

Het zoet der overwinning bestaat echt. Ik weet het nu voor eens en altijd, zoals ik ook ooit te weten ben gekomen dat de zure appel bestaat. Het zoet der overwinning is geen

theoretische term, zoals 'minderwaardigheidscomplex' of 'elektron'. Het zoet kan je proeven. Het is inderdaad zoet, maar anders dan suiker, honing of broodjes. Het is als een zoete geur of zoete tonen. Het zoet der overwinning is zacht en strelend; het is aangenaam en lief. Het zoet straalt en verwarmt. Na een zege is alles mooier: het scorebord zonder remises, de bril van IJf, de trui van Jaap, de ogen van je geliefde.

Met z'n vijftien eten we na afloop in Da Piero, waar we de leden van Caissa 2 mogen troosten. En voor half tien zijn we al in Gambit, waar het weer zeer geanimeerd wordt. Er wordt onder leiding van Gerard en Jaap geanalyseerd. Er wordt geschaakt, gekaart en geschrabbeld. En gezopen.

Lewenborg - Caissa 1: 5½-2½ 26-04-97

1. R vWessel	1-0 Aran Köhler
2. O Rubingh	rem Jaap Spreeuw
3. A Clemens	0-1 Michaël Wunnink
4. M Riksten	0-1 Gerard Rill
5. J Polee	1-0 Hans de Vilder
6. A vGelder	1-0 Hajo Jolles
7. H vHeeringen	1-0 Niek Narings
8. J Riksten	1-0 Elwin Osterwald

Tragische helden

Errit Petersma

Van Reshevsky (1912-1992) is bekend dat hij regelmatig in vliegende tijdnood kwam. 'Hijzelf schreef dat het niet erg was. Doordat hij zo lang na had gedacht begreep hij de stelling goed en kon hij aan het eind snel spelen. Bovendien werden zijn tegenstanders vaak zenuwachtiger dan hij, waardoor zij de fouten maakten, hoewel ze nog tijd genoeg hadden.' (Hans Ree, *Schitterend schaak*, Amsterdam 1997, p. 122) Bij het lezen van zo'n passage denk ik onmiddellijk aan Hans de Vilder, in het seizoen 1996-1997 uitgegroeid tot

een van mijn favoriete spelers van Caissa 1.

Ree gaat als volgt verder. 'Rationalisatie. Vaak ging het inderdaad zo. Dan wist Reshevsky als door een wonder de dans te ontspringen en werd er gezegd dat hij geluk had gehad. Een bevriende journalist schreef ter verdediging van Reshevsky dat geluk in het schaakspel van meer waarde is dan een vergunning om te stelen. Maar talrijk zijn de voorbeelden dat Reshevsky een gewonnen stelling in tijdnood verknoeide. *Tijdnood is een verslaving, misschien een fysieke verslaving aan de opiumachtige stoffen die in de tijdnoodfase door het schakersbrein schijnen te worden afgescheiden.*' En opnieuw gaan mijn gedachten richting De Vilder. En richting Narings. En Jolles.

Een kleine telefonische enquête onder medisch personeel (april/mei 1997) bevestigde het in de door mij gecursiveerde laatste zin verwoorde vermoeden van Ree. Een bevriende arts in het AMC, zelf een verdienstelijke onderbondsspeler, vertelde mij dat hij herhaaldelijk endorfines had aangetroffen in het centrale zenuwstelsel en (nor)adrenaline in het strottenhoofd van tijdens hun (laatste)

>

partij overleden schakers. 'De verslaafden overlijden als het ware aan een overdosis', zo deelde hij zonder omwegen mee. (Een en ander lijkt volgens deze zegsman overigens in het geheel niet te correleren met leeftijd of Elorating.) Een neurofysiologisch van wangen wetende hoofdverpleegster, werkzaam aan de Vrije Universiteit, zei letterlijk: 'Je rookt, je zuipt, je snuift, je schaakt: het komt allemaal op hetzelfde neer.' Gevraagd naar de betekenis van 'hetzelfde', antwoordde ze gielend: 'Nou, vormen van verslaving, hè, en hartstikke bang voor ontweningsverschijnselen. Het is allemaal heel lekker, maar je raakt de kluts kwijt en je gaat er uiteindelijk aan kapot.'

Duidelijke taal. Een Nederlandse psychofarmacoloog, verbonden aan het Department of Psychology van de University of Florida in Gainesville, Florida, USA, zei het zo: 'Wanneer iemand echt afhankelijk is van verdovende middelen, dan gaat dat vaak samen met twee andere verschijnselen: tolerantie voor de verslavende eigenschappen van het middel en lichamelijke afhankelijkheid.' (Duidelijk is tussen haakjes nu ook waarom sommige spelers zelden of nooit in tijdnood komen: zij zijn niet verslaafd.) 'Verslaafd raken is niet zo moeilijk; de weg naar ontwenning is daarentegen met kopspijkers bezaaid. Psychofarmaca (tranquillizers, spierverslappers) helpen, psychotherapie of gedragsmodificatietechnieken kunnen helpen. Maar het moeilijkste is situaties waarin de stress door je kop giert te vermijden. Hoe heet die negentiende-eeuwse schaker ook alweer, Morfine?' zo vervolgde mijn Amerikaanse vriend opgewekt maar een beetje flauw, enkele tientallen jaren geleden overigens jeugdsnel-schaakkampioen van Overijssel. Yes dus: het vermijden van de tijdnoodfase.

Omstreeks half vier op de zonnige middag van 26 april 1997 in eetcafé Time Out in de binnenstad van Groningen geeft Elwin op: 0-

1. Wij vinden dat een beetje jammer, maar helemaal niet erg. We zijn er namelijk zeker van met 4½-3½ te zullen gaan winnen. Kijk maar, anderhalf uur later zegevierden Michaël en Gerard: 2-1. Inmiddels is de prognose tot 5½-2½ gestegen. Wat er in het dan volgende kwartier gebeurt, is zonder hulp van een medicus nauwelijks te beschrijven.

In de jaren vijftig zat ik in juli na schooltijd aan de radio gekluisterd. Het was de tijd van de Tour de France, met kopstukken als Bobet, Koblet en Kübler. De Nederlandse ploeg, onder leiding van coach Pellenaaars, begon het in die tijd aardig te doen. Wout Wagtmans (8-7-1954, 27-7-1955) en Wim van Est (11-7-1954) wonnen etappes. Eenmaal won Nederland zelfs het ploegenklassement, zodat de daaropvolgende Ronde van Frankrijk in Amsterdam van start mocht gaan. Op cruciale momenten ging er evenwel vaak iets mis. Zo spurte Van Est, die al in een eerdere Tour in een ravijn was gedonderd, eens juichend over de finish, terwijl er op het circuit van Caen (?) nog een ronde diende te worden afgelegd. Ik meen dat Jos Suikerbuik zoiets een paar jaar later ook flikte. Een 'tragische held' word je dan zo eervol genoemd.

Tragische helden genoeg, daar in Groningen. Niek verliest in tijdnood de controle over zijn mooie stelling en verliest: 2-2. Aran blundert een toren weg: 2-3. Hajo en Hans verliezen, tragische helden waardig: 2-5. Einde. Uit. Geen promotie. Zelfs de tegenstanders zijn verbijsterd. Na een zwaarbevochten partij maakt Jaap nog remise: 2½-5½. De omgekeerde wereld. 'Zum Tode betrübt' (Klärchens lied in de *Egmont* van Goethe).

Ik moet het u allemaal onthouden: onze voorbereiding op de cruciale match, het spionagewerk in dat kader van Karel van der Weide, de optimistische heenreis, de wedstrijd-leider die het cryptogram in de *Elsevier* probeerde, de pijpenla waarin we dienden te spelen, de vergulde stoelen, de plastic bor-

den en stukken, de veel te dunne lopers, de donkerblauwe overhemden van onze tegenstanders (met daarop 'Time Out-Lewenborg'), hun voorbereiding op de wedstrijd (alles wisten ze van ons), het grappige een-luchtje-scheppen van Michaël (hij was even zoek), de partijenzelf, de terugreis met Duitse punkers.

HET TWEEDE

Caissa 2 - O en O Kampen: 3½-4½ 05-04-97

1. Pieter Melford	0-1 J Redeker
2. Rik Lith	0-1 A vZaalen
3. Michiel Pos	1-0 B Kamphuis
4. Joost van Steenis	1-0 W Koning
5. Robert Kikkert	1-0 K Faber
6. Kees Sterrenburg	rem J Bley
7. Jeroen Selier	0-1 F Klaasman
8. Jop Dekker	0-1 H Tan

Het tweede wordt tweede

Robert Kikkert

Na de nederlaag in de zesde ronde tegen Grasmatt, hadden we promotie niet meer in eigen hand. Onze concurrent Tal II zou ergens één of misschien wel twee puntjes moeten laten liggen, bijvoorbeeld tegen Grasmatt, om ons nog kansen op promotie te laten houden. Ons voornaamste doel was met grote cijfers winnen. Zaterdag 5 april, de thuiswedstrijd tegen O&O uit Kampen, een zwakke broeder, kortom de ideale tegenstander.

De voorbereiding was zoals altijd: Zondag voor die bewuste zaterdag had ik een uitnodigingsbriefje geschreven, deze maandag uitgeprint zodat deze dinsdag uitgedeeld

Het is inmiddels half mei en vrij duidelijk dat er in de samenstelling van Caissa 1 weinig wijzigingen zullen (kunnen) worden aangebracht. Ten minste vijf of zes van de acht zullen het volgend seizoen dus weer moeten proberen: promoveren naar de Eerste Klasse. Moet ik het allemaal nog een jaartje meemaken? Dat vraag ik mij nog steeds af, echt. Ik ben geen Pellenaaars.

kan worden op de club. Teamleden die zo'n dinsdagavond niet op de club zijn, wordt het briefje woensdag toegezonden zodat deze donderdag aankomt. Voor een laatste bespreking van de tactiek, de opstelling en het vinden van een invaller voor een verhinderde speler rest de vrijdag. Spelers die ik die week nog niet gesproken heb, bel ik dan nog even. Gedurende zo'n week voorafgaand aan een KNSB-zaterdag, ben je als captain dus iedere dag heel even bezig met de wedstrijd, altijd enigszins gespannen of alles goed gaat. Soms een flits door je hoofd: "Wat nu als er morgen niemand op komt dagen?" Deze wedstrijd tegen O&O was heel bijzonder: Ad de Feyter zou weer eens een keertje meespelen, hetgeen hij mij telefonisch meldde. "Ja Robert, ik doe echt mee. Vijf april zei je? Thuis? Je kunt op me rekenen. Als ik zeg dat ik er ben, ben ik er. Dus je hoeft me ook die vrijdagavond daarvoor niet op te bellen." Zo gezegd, zo gedaan, maar ik hield m'n hart vast. Ad verzocht mij hem als een volwassen mens te behandelen, dus dat moest ik dan maar ook doen.

Zaterdag 13.35 uur. Geen Ad. Hij was in een eerdere ronde, toen ik hem de avond daarvoor nog wel had gesproken, weliswaar alsnog om 13.30 uur binnengekomen. Toch begon ik nu maar alvast rond te bellen. Wan Fokkink, even terug uit Wales, was verhinderd en Henk Schmitz had al gezegd dat hij niet kon spelen. Dan moest ik maar wederom een beroep doen op onze invalkrijger, Joost van Steenis. Joost was wakker en bromde iets

hetgeen duidde op frisse tegenzin. Desalniettemin zat Joost tien minuten later achter het bord en keek hij tegen een tijdsachterstand van vijftig minuten aan. Eén voordeel: Joost kan ook goed schaken zonder na te denken.

De strijd ging voorspoedig. Prettige stellingen op alle borden. Alleen Rik ging vroeg de mist in. Hij had op f6 een kwaliteit geofferd, die zwart met gxf6 moest terugnemen. Daaropvolgend speelde hij Dh6 met duidelijke bedoelingen ware het niet dat zwart een schaakje gaf (Dc5+) en daarna een dame op g5 parkeerde. De witte dame was opgesloten en Rik restte niets anders dan de zwarte dame te nemen zodat zwart niet alleen een kwaliteit voorbleef, maar daarbij ook zijn pionnenstructuur herstelde. Foutje, bedankt!

Kees, Jeroen en Jop stonden voortreffelijk, toen Sjoerd de Vos binnenkwam en ik een lichte hartverzakking kreeg. Sjoerd had zich gedurende dit seizoen niet op zaterdag laten zien wat goede resultaten van het tweede tot gevolg had gehad. Dat onze goede resultaten correleerden met Sjoerd's afwezigheid, was mij nooit opgevallen totdat Sjoerd mij vertelde dat historisch gezien zijn aanwezigheid altijd tot een nederlaag van het tweede had geleid. Omdat hij mij dit tijdens onze confrontatie met Grasmatt (2-6) vertelde, geloof ik Sjoerd sindsdien op z'n woord.

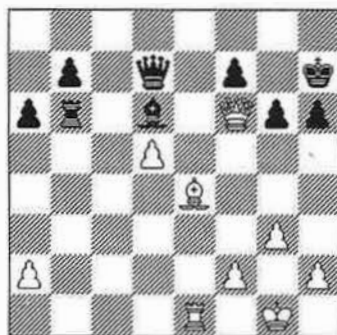
De exacte volgorde der gebeurtenissen moet ik u schuldig blijven. Allereerst gaf Kees twee pionnen weg en liet Jeroen zich in de gebruikelijke tijdnood van het bord schwindelen. Uiteindelijk kon Kees in een pionneindspel met één minuspion belanden en dankzij een actieve koning remise maken, maar Jeroen ging mat. Jop had in de opening een stuk gewonnen, zodat ik van zijn partij geen zweterige handjes meer hoefde te krijgen. Echter op een gegeven moment was er tumult bij het bord van Jop. Jop stond met een rooie kop op en liep op mij af, z'n gezicht sprak boekdelen. Schuldbewust als een kind dat snoepjes in de supermarkt had ge-

pikt: "Ik heb het verkankerd. Ik laat mij mat zetten." Jop was aangeslagen en enigszins geëmotioneerd. Ineens leek een nederlaag van het team onafwendbaar. Hoewel ik Sjoerd's onheilspellende aanwezigheid alweer vergeten was, kwam hij even langs: "Ik begrijp niet waarom Jop dat stuk teruggaf. Volgens mij hoefde dat helemaal niet." Ik begreep waarom Jop zo'n serie rampzetten had geproduceerd: Sjoerd had naast zijn bord gestaan. Ga weg Sjoerd!

Een schrale troost was dat we aan bord drie t/m vijf gewonnen hadden. Hieronder een verslag van de partijen die wel tot een goed einde gebracht werden.

Caissa II - O&O Kampen, 5 april 1997

J.v.Steenis - W.Koning

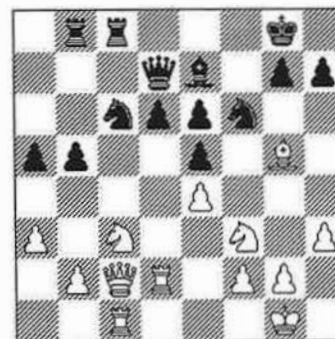

Stand na 40...Tb6

Joost heeft lange tijd slecht gestaan maar krijgt eindelijk de kans om een beetje terug te sputteren. Hij heeft wat kansjes tegen de zwarte koning en zwart moet pion d5 in de gaten houden. Op dit ogenblik dreigt zwart 41...Lb4. Joost pareert de dreiging en spant een vieze gemene valstrik waar z'n tegenstander onmiddellijk intrapt. 41. Te2, Lg3: 42. Lg6:+, Kg8 43. Lf7:+, Df7: 44. Dd8+, Kh7 45. Te7, Lf2: 46. Kg2, Tg6+ 47. Kh3, Tg7 48. Tf7:, Tf7: en de rest is techniek, Joost

tikt fijntjes z'n tegenstander van het bord. 49. De8, Kg7 50. d6, Lb6 51. d7, Tf3+ 52. Kg4, Tf8 53. De7+, Kg8 54. Kh5, Ld8 55. De6+, Kh8 56. Dh6:+, Kg8 57. De6+, Kg7 58. Kg4, Tf7 59. De8, Tf8 60. h4!,, 1-0.

B.Kamphuis - M.Pos

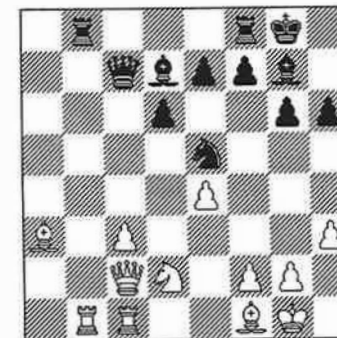

Stand na 19...Tdc8

Sjoerd, wederom het bewijs dat mensen die het Morra-gambiet spelen in de schaakarena niet thuishoren. Of luidde je stelling niet zo? Michiel demonstreert met eenvoudige zetten dat wit geen enkele compensatie voor z'n pion heeft gekregen. Wit speelt 20. Dd1,, met het idee 21.Lf6:,.. maar zwart is eerst. 20 .., b4 21. ab4:, ab4: 22. Pa4?, Pe4: 23. Pc5?, .. Waarom? Op deze manier komt wit glad verloren te staan. Interessanter was 23. Tc6:!, Dc6: (23.., Tc6:? 24. Pe5:, .. en wit wint) 24. Le7:, Pd2: 25. Pd2:, Ta8! 26. b3, Dc2! en zwart wikkelt af naar een eindspel waarbij de zwarte b-pion beslist. Wanneer wit 22.Pe2, .. had gespeeld, neemt zwart ook op e4, maar kan wit iets meer tegenstand bieden omdat het witte paard niet op a4 blijft hangen. 23. .., Pc5: 24. Tc5:, Da7! De beslissing, zwart wint nu op z'n sloffen en kan zich zelfs nog een paar kleine slordigheidjes permitteren. 25.Tc1, Lg5: 26. Pg5:, Pd4 27. Tc8:+, Tc8: 28. Dg4, De7 29. Kh2, Tf8 30. Td4:?, ed4: 31. Pe6:?, Tf2:? 31.., h5! wint onmiddellijk (MP) 32. Dd4:, Df6 33. Df6:?, .. 33. Dd6:, ..

biedt in tijdnood iets meer rommelkansen. 33. .., gf6: 34. b3, Tb2 35. Pd4, Kf7 36. Kg3?, Td2 37. Pb5, d5 38. Pc7, Td3+ 39. Kf4, Tb3: 40. Pd5:, Tb2 41. g4, b3 42. Ke3, Th2 43. Kd3, b2 0-1.

K.Faber - R.Kikkert

Stand na 21...Ld7

Zwart staat mooi, hij heeft de betere pionnenstructuur en goede velden voor z'n stukken. Het plan voor zwart is Le6 en Tfc8 te spelen met belegering van het zwakke punt c3. Daarbij komt ook nog dat wit het zwarte paard niet uit zijn dominante positie kan verdrijven. Desalniettemin produceerde mijn tegenstander de volgende bok: 22. f4?, .. Nu gaat het helemaal van een leien dakje. 22. .., Da7+ 23. Kh1, Da3: 24. fe5:, Le5: 25. Tb8:, Tb8: 26. Tb1, Tc8 27. Tb3, Dc5 28. Tb7, .. Eindelijk kreeg ik de kans een grapje uit te halen. Toen ik tot 26..,Tc8 besloot, had ik deze zet zien aankomen en het komende trucje doorgerekend. Omdat mijn tegenstander in grote tijdnood was gekomen en ik ook niet zoveel tijd meer had, speelde ik *a tempo* 28. .., Df2! zodat het net leek alsof ik vergat dat mijn loper op d7 "in" stond. Mijn tegenstander keek mij onbegrijpend aan, schudde zijn hoofd en sloeg de loper. 29. Td7:?, Tc3: en wit kan 30. .., Th3: 31. gh3:, Dh2 mat alleen verhinderen door de dame te geven, 0-1.

Nu stond het 3½-3½. Pieter, die weliswaar de hele partij stevig had gestaan, had een pion verloren die cruciaal bleek. Het rookverbod dat vanwege het kleine aantal partijen dat nog aan de gang was, werd opgeheven, was voor Pieter van korte duur: Een overzien paardvorkje dwong hem tot overgave, z'n sigaret hoefde hij niet meer achter het bord te roken: 3½-4½. Toen later bleek dat Tal gewonnen had was voor Caissa II in tegenstelling tot Caissa I het schaakseizoen '96-'97 voorbij. Volgend seizoen beter.

Anderhalve week later zag ik Ad, met een slaperige kop, stevig marlboro's rokend en met weer een nieuw kleurtje in z'n haar proberen de Nieuwezijds Voorburgwal over te steken. Het duurde even voordat hij mij gezien had en met de eerste verontschuldiging begon en vroeg hoe het afgelopen was. Ik zei natuurlijk dat we verloren hadden doordat een speler bij ons niet was komen opdagen. Nadat ik daarover de waarheid had opgebiecht, moest hij mij natuurlijk maar eens vertellen waarom hij in gebreke was gebleven. Ad had mijn uitnodiging een week later tussen de reclamefoldertjes gevonden, vandaar. Ik zei maar niks meer, maar vroeg me wel af hoe je zo'n florende gabberindustrie moet runnen als je niet eens je post doorneemt. Misschien dat ik dan ooit nog eens een rijk man word, ik bekijk in ieder geval m'n post.

VAS/ASC 1 - Caissa 2: 3½-4½ 26-04-97

1.	L v Manen	1-0	Pieter Melford
2.	N Oud	0-1	Rik Lith
3.	W Wolthuis	rem	Michiel Pos
4.	M Jonkman	0-1	Robert Kikkert
5.	R Bolhuis	1-0	Theo Weijers
6.	J Heins	0-1	Kees Sterrenburg
7.	R v Dongen	rem	Jeroen Selier
8.	Dick Paulis	rem	Jop Dekker

De volgende ronde, uit tegen VAS/ASC, was zoals Theo dat treffend omschreef een match om des keizers baard. Theo viel in en nam plaats achter het bord van de nu geroyeerde Ad, die normaliter door Henk of Joost vervangen werd. De sfeer in "De Rooie Hen" was vredig, een beetje zoals ik die mij voorstel bij een bingo op zaterdagmiddag in een bejaardentehuis. Tussen dit vredige geroezemoes ontwaarde ik enige jeugdige VAS/ASC talenten nl. Hans van Manen, Dick Paulis en Riedens Bolhuis, duidelijk de toekomst van deze vereniging. Het is droevig te constateren dat deze eens zo gerenommeerde club zo leegloopt en aan het vergrijzen is.

De strijd verliep redelijk naar wens. Alereerst vergiste Michiel zich en koos hij tegen de heer Wolthuis voor een remise-door-eeuw-schaak-variant van het Slavisch. Commentaar van de heer Wolthuis: "Deze stelling heb ik zestig jaar geleden al een keer op het bord gehad." Toen Michiel en ik hem confronteerden met wat hedendaagse zetten, werden die resoluut door hem verworpen. Dat zou dertig jaar geleden al weerlegd zijn! Het bleek al snel dat objectief analyseren niet mogelijk was. Toch kon Michiel tevreden zijn met een remise tegen deze sterke dino.

Kees was lekker aan het klooiën. Zijn stelling was zo prettig geworden dat hij het niet meer kon aanzien. "Nog zo'n vier à vijf zetten en wit kan opgeven," dacht ik. Maar nee hoor, Kees offerde met alle geweld een stuk: "Aardig toch? Of niet?" Na dit dubieuze stukoffer wist Kees' tegenstander zich geen raad en liet hij zich door Keesie foppen. "Mooi stukoffer, hè Robert?" Jaja Kees.

De volgende held van de middag: Rik. Pieter had geregeld dat er tijdens het schaken gerookt mocht worden en dat zou Rik dan ook zeker doen. Na ongeveer achttien zetten lagen er in de asbak evenveel opgerookte zware Javaanse jongens. Er was iets ongewoons aan de hand: Rik bleef zitten en dacht na! Wanneer je door de rook heen op het bord keek,

kon je een hoogwaardig positionele partij bewonderen. Toen Rikketik toch even opstond om wat rond te lopen vroeg ik hem hoe ie stond. Rik: "Ondanks de twee minuspionnen staat zwart voortreffelijk." Zozo, een nieuwe Rik vandaag: Geconcentreerd, rustig en zelfverzekerd. Rik's tegenstander, de heer Oud, was al spoedig dolgedraaid door Rik's actieve rondspringende paarden, liet zich door een paardvorkje foppen en gaf onmiddellijk op: ½-2½.

Jop had zich de hele middag tegen de witte stukken van Dick Paulis moeten verdigen. Dick zette een paar maal minder nauwkeurig voort, zodat Jop een fractie beter kwam te staan. Dick bood handig remise aan, waarna Jop mij vragend aankeek. Ik vond dat ie met zo'n stelling op het bord gewoon moest winnen, maar Jop zat stuk, de vorige wedstrijd nog in gedachten. Er stond behalve de eer niets op het spel en we stonden met 2½ punt voor. Vooruit dan maar: 1-3.

Het begon nu toch wel spannend te worden. Pieter aan bord één zou waarschijnlijk

verliezen en Theo kreeg niet genoeg aanval voor z'n pion en zou ook gaan verliezen. Ikzelf (met zwart) vond dat ik goede kansen had op een aanvalletje op de witte koning. Het bord van Jeroen was doorslaggevend voor de einduitslag. Hij had de hele partij zeer goed gestaan, maar de gebruikelijke tijdnood verslechterde z'n stelling met iedere zet. Gokkend dat ik zou winnen, moest Jeroen remise spelen, hetgeen ik hem toefluisterde. Jeroen had al remise aangeboden en de heer van Dongen, zelf captain, ging eens even rondkijken. Hoewel er mijns inziens zowel op zijn eigen bord als op het uitslagenbord geen enkele aanleiding was om remise aan te nemen, ging hij hiermee toch akkoord: 1½-3½.

Mijn tegenstander dacht mijn aanval af te kunnen weren en offerde bij de eerste gelegenheid dame voor toren, looper en pion, waarna de winst een kwestie van tijd was. Pieter en Theo verloren inderdaad zodat de eindstand 3½-4½ werd. Caissa II werd niet onverdienstelijk tweede!

HET DERDE

Euwe3 - Caissa 3: 4-4		10-04-97
R. van het Kaar	- H vd Brekel:	1-0
M. Leuw	- J. Vuurboom	1-0
J. van Steenis	- A. vd Brink	0-1
M. Niewenhuis	- W. Nijenhuis	1-0
Th. Weyers	- O. van Keulen	½-½
E. Mastenbroek	- L. vd Vecht	½-½
P. Allaert	- J. v Harn	0-1
H. Dirks	- E. Boedicker	0-1

Caissa III promoveert naar de KNSB

Joost van Steenis

Waarom het derde gepromoveerd is is nimmer duidelijk. Van enige samengeballenheid

was in het team nauwelijks sprake. De teamleider droeg zo nu en dan zijn taken over aan een tweede of zelfs aan een derde reserve-teamleider en het vertoonde spel gaf geen enkele aanleiding om de spelers te zien als hemelbestormers.

De uitslagen waren er dan ook naar. Twee gelijke spelen, vier keer gewonnen met 4½ - 3½ en een keer verloren met 5½ - 2½. De nederlaag was terecht, de rest van de uitslagen was geflatteerd. Als alles normaal gegaan was was het derde waarschijnlijk gedegradeerd.

Ook deze laatste wedstrijd was weer bloedstollend. We hoefden slechts 4-4 te spelen tegen het op degradatie staande Euwe III, maar we hadden ons toch maar versterkt met de kopman van Caissa IV. Een succesvol speler, die het vierde naar het kampioenschap

heeft geleid, meedoet in de strijd voor het clubkampioenschap, zijn zinnen gezet heeft op het snelschaakkampioenschap, en passant de Petersmabeker voor de beste teamprestatie heeft gewonnen en ook nog een steentje heeft bijgedragen aan de mogelijke promotie van het eerste. Micha Leuw, veelvraat in titels en promoties, moet je in je team hebben. En inderdaad in een luttel aantal zetten schotelde hij zijn tegenstander na een dubbel stukoffer een epaulettenmat voor (de koning geflankeerd door twee torens en de dame die van vlak bij mat zet).

Daarvoor had schrijver dezes een droevige partij gespeeld, waar hij verder geen woorden aan vuil wil maken. Robbert op bord 1 was ook al bezig met stukoffers (en tegenoffers) en dat punt werd vast meegerekend. Dat punt liet wel even op zich wachten, maar was nooit in gevaar. Een mooie aanvalspartij op zijn robberts.

Eisse had 's middags al gewonnen in het veteranentoernooi en speelde dus zijn tweede partij op een dag. Met de Aljechin-opening kwam hij goed te staan, beter te staan, een stuk voor, nog een pion er bij, maar toen kwam er een aanval over hem heen. Hij vond een moeilijke parade, ontworstelde zich, zijn tegenstandster had nog een minuut voor een zet of wat (en Eisse een half uur) en plotseling: remise?!. Achteraf bleek Eisse glad gewonnen te staan. Maar beter een half ei dan een lege dop.

Hans Dirks speelde weer eens de Gurgenidze, een opening die ik ook gespeeld heb, maar iedereen afraadt. Waardeloos. Echter niet zoals de tegenstander van Hans het speelde. Maar Hans maakte een (principiële?) fout: hij rokeerde kort en kreeg een verschrikkelijke aanval over zich heen, die resulteerde in het verlies van de koning.

We hadden dus nog anderhalve punt nodig en dat kon niet moeilijk zijn.

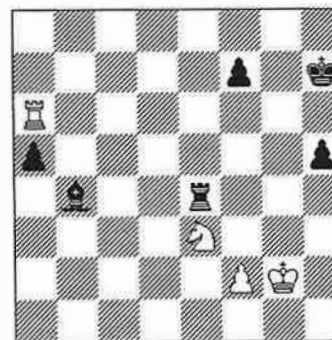
Martin had weliswaar de kwaliteit verloren,

maar had er twee pionnen voor. Een zeer ingewikkelde stand die echter steeds eenvoudiger werd en Martin kreeg de gelegenheid tot een petite combinaison, die tot gevolg had dat hij de kwaliteit terugwon en ook nog een pion. Geen probleem dus met drie pionnen meer (denk je dan, maar met Caissa III is alles mogelijk). De tijd schreed voort en om de een of andere vreemde reden raakte Martin eerst een en daarna een tweede pion kwijt. Martin geeft schaak, zijn tegenstander heeft nog een minuut, doet een onregelmatige zet en drukt de klok in. Dat mag niet. Martin heeft ook nog een minuut of twee en krijgt een tijdbonus. Nog een paar zetten en de tegenstander gaat door de vlag. Dat punt is gelukkig binnen.

Pieter had een beetje een schuifpartij. Hij probeert wat, de ander probeert wat, maar het was en bleef remise (leek het). Allebei zes pionnen en een toren. Maar die tijd. Moet Pieter nog drie zetten doen in een minuut, gaat hij netjes zijn zet noteren. Denken schakers ooit wel eens aan de toeschouwers, aan de mede-teamleden? Maar Pieter is niet de enige die wat aan zijn tijdprobleem moet doen. Ik kan nog een hele rij leden opsommen, die vaak nog veel erger zijn dan Pieter. Ik denk misschien soms wat te weinig, maar niemand heeft ooit een partij gewonnen nadat zijn vlag is gevallen. Na de veertigste zet hadden beide spelers nog iets meer dan een kwartier, maar een zet of vijf later had Pieter nog maar 5 minuten over. En helaas, hij zag het niet meer en het ging mis. Een onverwachte nul.

Theo moest dus het beslissende halve punt binnenbrengen. In het begin ging het voor spoedig. Een goed uitziende aanval een schijnstukoffer, een concentratie van stukken tegen de vijandelijke damevleugel. Maar het lukte niet. Zwart werkt zich los en Theo verliest een pion. En daarna nog een, waarna er een verloren eindspel overblijft met toren,

loper en drie pionnen tegen toren, paard en een pion - en allebei nog vijf minuten op de klok.

Ach, dat vermaledijde uitvluggeren toch. Pionnen zijn zaken die dame moeten worden en zwart schuift een pion naar voren. Paarden kunnen echter schaakjes geven en hoeps, daar valt al de eerste pion ten slachtoffer aan het hongerige paard. De remisemarge wordt

groter. Zwart probeert wat en wit springt wat heen en weer. Tot plotseling zowel de looper als de toren van zwart door het paard worden aangevallen. Een kwaliteit in de zak van Theo en de rest was makkelijk. Loper en pion tegen toren is remise.

Caissa promoveert!! (en Euwe III degradeert).

Volgend jaar dus voor het eerst in de geschiedenis van Caissa drie teams op zaterdag in het Oranjestad. En dat succes volgt op de eerste keer dat Caissa IV naar de eerste klas van de SGA gepromoveerd is. Het gaat nog steeds goed met Caissa. (na de dip van verleden jaar toen zowel het eerste als het tweede degradeerden). Caissa hoort nu tot een van de weinige clubs die drie teams in de KNSB heeft. LSG uit Leiden heeft daar zelfs 4 teams, maar verder zijn het alleen HSG (Hilversum), Amstelveen, Groningen en Utrecht die zo veel teams zo hoog hebben. De KNSB-zaterdagen worden echte kijkdagen voor de leden.

HET VIERDE

Caissa 4 - DCG 3: 5-3		25-03-97
1. Micha Leuw	1-0	J Schuurman
2. Piet Ruhe	rem	H te Pas
3. Daan Jansen	rem	P Berkhoudt
4. André Bach	0-1	Peter Voets
5. Jildo Kalma	rem	M vOtegem
6. Nils de Rijk	1-0	G vCharante
7. Herre Trujillo	1-0	B vdBerg
8. André van Dinteren	rem	B Lampe

Fischer Z 2 - Caissa 4: 4-4		15-05-97
1. G Hilhorst	0-1	Micha Leuw
2. M Walsh	1-0	Mirjam Klijnkramer
3. K dKruif	1-0	Daan Jansen
4. J Snoep	1-0	Jildo Kalma
5. G Reink	0-1	André Bach
6. J Sonnenberg	1-0	Nils de Rijk
7. A vdMeulen	0-1	Herre Trujillo
8. T Hoogendam	0-1	Ed Leuw

Het vierde = champ.

André van Dinteren

Ja, ja, we zijn al kampioen en we hebben nog een wedstrijd te gaan. Misschien is het aardig om dan de opstelling te bepalen met loting. Er zijn in het 4e een paar spelers vertegenwoordigd die voor de winst zorgen. Natuurlijk Micha aan bord 1. Heeft een 100% score dacht ik en stampte zeer ontspannen na drie kwartier zijn tegenstander door de vlag (zijn tegenstander was N.O.) Daan Jansen scoort ook weer als een bezetene. Het wordt trouwens tijd dat hij de Errit Petersma-trofee overneemt. Piet Ruhe scoort vanuit soms bedenkelijke stellingen. Zo had hij de laatste partij een achterstand van twee torens, maar bood zijn tegenstander in gierende tijdnood remise aan. Met een klauw hout achterstand werd dat aanvaard. Jildo speelt soms ook wis-

selvallig, maar meestal loopt het goed af. Zelf speel ik beroerd extern. Vaak val ik in slaap en verlies ik zeer remise-achtigstellingen, terwijl duidelijk gewonnen stellingen niet gewonnen worden. Deze keer ontwaakte ik in een totaal verloren pionneneindspel dat remise werd. Ik wilde al opgeven en liep mis-moedig rond. Ik stond TOTAAL geplet; zowel op de konings- als damevleugel als in het centrum. Mijn stelling die het predikaat "Nagasaki x 1000" niet zou misstaan bevatte nog wel een volkomen nutteloze plus-pion. Micha zei "test hem nog maar even" en wanhopig (eigenlijk was het zelfs dat niet waardig) deed ik de pionzet h3-h4, (moet je nagaan, hoe BEROERD je staat als je ALLEEN nog h3-h4 kan doen). Ik viel daarmee een pion

aan op g5, en, - ik kon mijn ogen niet geloven-, maar hij dekte pion g5 met de zet h7-h6, i.p.v. mijn nu ongedekte h-pion te killen met g5 x h4. Een nutteloze zet, die uit had moeten monden in een nutteloos pionverlies leverde dus direct remise. Bij het uitvoeren van h3-h4 schatte ik de kans op h7-h6 op circa 1 op 2,71 triljoen, terwijl hij maar vijf verschillende zetten kon doen. En dat was nuttig, we waren kampioen.

Bach scoort ook goed de laatste tijd, evenals Nils en Herre. En ja, als bijna iedereen scoort, dan wordt je kampioen. Wij van het 4e weten dat we hier en daar mazzel hebben gehad. Het vierde gaat promoveren naar de eerste klasse en zal min of meer in de zelfde opstelling het milieu schaak-onveilig gaan maken.

HET VIJFDE

(geen verslag)

Caïssa 5 - Euwe 6: 7-1		08-04-97
1. Sjoerd de Vos	1-0	C Nota
2. Ed Leuw	1-0	n.o.
3. Stefan Steemers	1-0	W Janse
4. Pim Zonjee	1-0	T Freriks
5. Jeroen Hoogenboom	0-1	E Rezelman
6. Frans Roes	1-0	J vWelzen
7. Peter Koefoed	1-0	B Peters
8. Alex Wunnink	1-0	P vdVen

HET ZESDE

Es'80 2 - Caïssa 6: 5½-2½		24-04-97
1. P Urbanus	rem	David Colmer
2. E Junge	1-0	Hans Uiterwijk
3. D vdEijk	1-0	Wilbert de Kruiff
4. R Sie	0-1	Hans Kuijper
5. R Koes	1-0	Tony Lith
6. R vLeeuwen	1-0	Wam Cornelissen
7. F Steensma	0-1	Hans de Heer
8. F Kerkhof	1-0	Menno Meijer

Het zesde: een korte terugblik

jop dekker

Caïssa 6 beschikte het afgelopen seizoen over een uitzonderlijk brede selectie. Liefst achttien leden speelden voor dit team. En dat was te zien. Zowel kampioen De Pion als degradant Amstelveen werden heldhaftig op 4-4 gehouden en TOZ beet thuis alleen tegen ons in het stof. Toch moesten we tot het laatst voor behoud vechten. Want je kunt het ook anders zeggen: het zesde was helemaal geen team. Suggestieve cijfers bevestigen dit. Van de elf spelers met drie of meer partijen waren er vijf invallers (die maar drie keer mogen invallen).

In de laatste wedstrijd tegen Es'80, dat niets meer te winnen/verliezen had, hadden we voor handhaving 3 bordpunten nodig. We kregen er slechts 2½. De volgende dag speelden

Amstelveen en De Pion. Bij verlies van Amstelveen zouden we veilig zijn. Maar 4-4 zou voor Amstelveen voldoende zijn en voor De Pion promotie als beste tweede betekenen.

Na een onrustige avond belde ik om half twaalf de speelzaal van Amstelveen. Er werd niet opgenomen. Waren ze het al aan het vieren? Een doorwaakte nacht verder belde ik een Pionner uit zijn bed. Na een veelbetekende stilte die van alles kon betekenen kwam het verlossende woord: viereenhalfdrieeenhalf. De Pion had ons ternauwernood gered.

Dit jaar kwamen zowel C4, C5 als C6 uit in de tweede klasse van de SGA. Het vierde is

gepromoveerd (vooral dankzij eerstebordspeler Micha Leuw). Volgend jaar spelen dus twee teams tweede klasse. Een van die teams, en of dat nu het vijfde of het zesde heet mag geen donder uitmaken, zal sterk lijken op het huidige C5 (het zogenaamde veteranenteam). Maar dat wil nog niet zeggen dat het andere team, en of dat nu het vijfde of het zesde heet mag geen donder uitmaken, net zo'n ongeregeld zootje moet worden als het huidige C6.

Ik doe dus een krachtig beroep op alle Caïssaleden die volgend jaar niet in C1, C2, C3 of C4 spelen, noch worden uitverkoren als 'veteraan'. Stel je beschikbaar, zoek gelijkgestemden en maak van dat team, en of dat nu het vijfde of het zesde heet donder niet, een daverend succes. We hebben er genoeg kwaliteit voor in huis.

HET ZEVENDE

Caïssa 7 tegen de rest van de wereld

Leo Oomens

DCG 6 - Caïssa 7: 3½-4½		21-03-97
1. C Flikweert	0-1	Bert Wijchgel
2. P Berkhoudt	1-0	Leo Oomens
3. Wyono	rem	Frans Oranje
4. T Dorsman	1-0	n.o.
5. P Gallagher	0-1	Jan Meuleman
6. T Metzger	0-1	Paul Laport
7. R Balindong	1-0	Steven Kuypers
8. Barati	0-1	Peter van der Werf

Caïssa 7 - VAS/ASC 4: 3½-4½ 13-05-97

1. Leo Oomens	0-1	D Kleeman
2. John Könst	rem	J Holeman
3. Jan Meuleman	1-0	n.o.
4. Frans Oranje	0-1	F Poeltuyn
5. Jos Titulaer	1-0	Tom Prent
6. Peter van der Werf	0-1	N vOvermeir
7. Jaap Tanja	0-1	N vDam
8. Paul Laport	1-0	M Eichhorn

De tijd gaat hard. Al weer twee maanden geleden, op 24 maart speelde Caïssa 7 uit tegen DCG. Om 's keizers baard, omdat we toen al niet meer in de race waren voor het kampioenschap en ook niet meer voor een resultaat als beste tweede in de derde klasse onderbond. DCG bungelde in onze poule reddeloos onderaan en we zouden dus op onze sloffen moeten winnen.

Ons probleem is al het hele seizoen: hoe krijgen we een compleet team bij elkaar. Dit keer deden we zelfs een beroep op Bert Wijchgel voor op het eerste bord. Ik zelf ging maar eens op het tweede bord zitten. Bert deed zijn plicht, evenals het hele team, en we wonnen dus. Spannend werd het alleen nog doordat ik verloor.

Op 13 mei onze laatste wedstrijd. Thuis tegen VAS/ASC. Dankzij pech op mijn werk

en vervolgens met de spoorwegen arriveerde ik pas over half negen op de club. Daar trof ik tot mijn vreugde de andere zeven borden al in vol bedrijf. Het eerste bord stond nog netjes op me te wachten. Openingen speel ik doorgaans snel, zodat ik me niet gehinderd voelde door de achterstand in tijd.

Toch had ik al gauw het idee dat ik op de tweede (!!) zet al beter iets anders had kunnen spelen: Na 1 e4, c5 2 Pc3 speelde ik d6. Gewoon, maar waarom niet eerst e6? Ook dat is gewoon. Wit vervolgde met 3 f4. Ik vind dat vervelend. Als ik niet al d6 had gespeeld zou ik nu zeker direct d5 hebben gespeeld. Zwart komt daarmee na 4 e4-e5 in een variant van het Frans terecht, die ik niet onplezierig vind.

Het gaat hier niet om beter of slechter, maar om een kwestie van smaak. Maar in stellingen die je niet helemaal bevallen maak je eerder fouten. Hoe dan ook, ik verloor.

En het team ook. Maar niet zonder strijd. Paul Laport en Jan Meuleman wonnen, Paul na een lang gevecht, Jan na een snel potje. Frans Oranje verdedigde een remise-eindspel tot het inderdaad remise werd. John Könst had een langdurig eindspel dat vanaf de zijlijn remise-achtig leek, maar met paarden en pionnen is het lastig spelen. Remise werd het in elk geval niet. Peter van der Werf werd langzaam van het bord gedrukt. En Jaap Tanja zag in een ruiltje mat in 1 over het hoofd (tegen dus). Nu ja genoeg erover.

Aardig was wel weer dat bij Vas Tom Prent meespeelde (tegen Jos Titulaer) en dat hij zo sportief was zijn oude club aan een punt te helpen. Zo hoort het. Dat we daaraan niet genoeg hadden is onze eigen schuld.

Zo schrijvend over de laatste verrichtingen van Caissa 7 bekruipt me vooral een gevoel van ongeduld en ontevredenheid. We hebben van het begin af aan dit seizoen gespeeld zonder veel uitzicht op een goed resultaat. We begonnen met een zeer zware nederlaag tegen Gambieten daarna hebben we nooit meer

echt in ons zelf geloofd.

Misschien kwam het daardoor dat we ook het hele seizoen met een onvolledig team hebben gezeten. Aanvankelijk leek het nog of Angelo Fichera ons uit de personele problemen verlost, maar de barre winter _ herinneren we ons dat nog? _ velde hem: gladheid en een gebroken heup.

Wam Cornelissen, in andere jaren altijd een betrouwbaar teamspeler, gaf dit seizoen de voorkeur aan zijn studie. Op dinsdagavonden had hij college en schaken gaat dan moeilijk. Maar ook Harry Cornelissen liet het dit seizoen keer op keer afweten. Zonder Wam heeft voor hem het schaken toch minder prioriteit. En zoals gezegd, van begin af aan deed het er heel weinig toe hoe we zouden spelen, als we maar niet degradeerden. Nu ja, met hulp van heel veel invallers hebben we dat weten te voorkomen. Door het hele seizoen heen telde ons team daardoor in plaats van acht spelers het dubbele aantal spelers die in wisselende samenstelling de eer van Caissa verdedigden. Bij Ajax noemen ze dat een brede selectie, met alle plaatsen dubbel bezet. Maar bij Ajax organiseren ze dat zo. Het is structureel. En ook Ajax wordt geen kampioen wanneer er op die dubbele bezetting te vaak een beroep moet worden gedaan.

Bij ons komt het voort uit een gebrek aan organisatie. Wij maken alleen maar van de nood een deugd. Ook al hebben de invallers keer op keer goed gescoord en dikwijls ook beter dan de vaste teamleden, voor de moraal van het team is dit niet goed. Zo komen we vanzelf in een afzink. Volgend seizoen dus liever anders.

HET ACHTSTE

Grasmat 6 - Caissa 8: 3½-4½ 14-04-97

1. B Kers	0-1 Eric van Tuijl
2. R Brijker	0-1 Gabor Lörinczy
3. T vdVoort	1-0 Peter van der Werf
4. K Knoester	1-0 Maurice Aué
5. P Bosklopper	1-0 Jos Titulaer
6. E Bleijenberg	0-1 Steven Kuypers
7. A Verkaayk	0-1 Mirjam Klijnkramer
8. A Wever	rem Johan v/d Klauw

Winst voor het achtste

Steven Kuypers

De laatste krachtsinspanning van het achtste team was een bijzondere.

Omdat de geachte teamleden enigszins in verwarring werden gebracht door het plotse besef dat niet de trotse voetbalgazons rond de kantine, maar het vrolijke rookgedrag in de kantine van de tegenstander ooit tot de naam 'Gras(s)mat' moet hebben geleid, bleek pas nadat de stukken waren opgeborgen dat er gewonnen was, waaruit je kunt concluderen dat het spannend is geweest.

Terwijl elders werd gespeculeerd over de vraag wanneer een computer efficiënt genoeg is om de mens te verslaan, ergens anders over in hoeverre dit de schaaksport zal veranderen (= niet) en weer ergens anders over de vraag wanneer de mens de computer weer in gaat halen, werd op die bewuste maandag 1,2857 keer beter door Caissa op de tanden gebeten, uitslag 4½-3½, waarbij de meeste teamleden tevreden vast konden stellen dat zijn of haar (heel of half) punt de uiteindelijke doorslag heeft gegeven.

Vervolgens konden alle teamleden tevreden vaststellen dat de bar van de Grasmat geen vooraf bepaalde sluitingstijd kent en kon er in deze bar dan ook uitvoerig gespeculeerd worden over de vraag of e4 een goede opening is en waarom? en hoe? en wat voor computer kan verklaren dat? Gabor soms in een eindspel terecht komt waarbij meer pionnen op het bord staan dan in de beginstelling. Het was een bijzondere avond.

UITSLAGEN RONDE 27

R. Kikkert	1-0	A. Köhler
P. Zonjee	0-1	M. Wunnink
J. Spreuw	1-0	H. de Vilder
G. Rill	1-0	A. Toby
H. Schmitz	1-0	E. Osterwald
H. Uiterwijk	1-0	H. Dirks
W. Moes	1-0	P. Melford
M. Pos	1-0	S. Steemers
J. van Steenis	1-0	D. Colmer
P. Allaart	0-1	S. de Vos
H. Ruiz	1-0	J. Lienes
M. Aué	0-1	L. Oomens
E. Leuw	½-½	C. Simoons
A. Nusink	½-½	B. Wijchgel
L. van Staden	0-1	J. Titulaer
P. van der Werf	1-0	F. Oranje
L. van der Hak	½-½	J. Könst
R. van Slooten	1-0	J. van der Maas
H. Kuypers	1-0	H. Puyker
E. van Tuijl	½-½	T. Lith
A. Wunnink	0-1	M. Meijer
J. Potters	0-1	R. van Hal
S. Kuypers	½-½	P. Heijmans
E. Tjon-A-Hen	0-1	H. van Keulen
F. Wijnen	0-1	J. van der Klauw

UITSLAGEN RONDE 28

A. Köhler	1-0	M. Wunnink
K. van de Weide	½-½	J. Spreuw
M. Leuw	1-0	D. Jansen
H. de Vilder	0-1	R. Kikkert
H. Schmitz	0-1	G. Rill
A. Toby	½-½	P. Ruhe
E. Beugelink	½-½	E. Osterwald
H. Dirks	0-1	M. Pos
J. van Steenis	1-0	P. Zonjee
F. Roes	½-½	P. Allaart
P. Melford	1-0	M. Nieuwenhuis
H. Ruiz	1-0	E. Leuw
H. Trujillo	1-0	A. van Dinteren
P. van der Werf	0-1	J. Dekker
L. Oomens	0-1	J. Franssen
W. de Kruijff	0-1	J. Mulder
E. Petersma	1-0	J. Könst
S. Steemers	0-1	C. Simoons
R. Zijlstra	½-½	A. Nusink
J. Titulaer	1-0	T. Lith
H. Puyker	0-1	A. Troost
M. Aué	1-0	E. van Tuijl
B. Rombouts	0-1	K. Sterrenburg
F. Oranje	0-1	H. Kuypers
M. Ligtenberg	1-0	M. Meijer
L. van der Hak	0-1	L. van Staden
S. Kuypers	0-1	A. Wunnink
J. Tanja	1-0	M. Klijnkramer
J. Bruijn	0-1	W. Kraaij
P. Heijmans	1-0	E. Tjon-A-Hen
J. van der Klauw	1-0	H. van Keulen

Standen externe competitie

jop dekker

KNSB tweede klasse A

1. Lewenborg	9	17	49 K
2. Caïssa 1	9	12	39½
3. Tal 1	9	11	40½
4. Fischer Z 1	9	11	36
5. Unitas 1	9	10	37
6. Haren	9	8	36½
7. Amstelveen 2	9	8	33½
8. Apeldoorn	9	5	30
9. vBerkel/BSG 2	9	5	27½ d
10. Phil/Leeuw 2	9	3	30½ d

KNSB derde klasse A

1. Tal 2	9	16	44½ K
2. Caïssa 2	9	13	42½
3. Grasmatt 1	9	12	44
4. VAS/ASC 1	9	11	38½
5. Groningen 3	9	8	35
6. O en O Kampen	9	8	34½
7. Unitas 2	9	7	35
8. Amersfoort 2	9	7	33
9. ZSG	9	4	27½
10. Phil/Leeuw 3	9	4	25½ d

SGA promotieklasse

1. DOS A'dam 2	7	12	34 K
2. Caïssa 3	7	10	28½ p
3. Raadsheer 1	7	9	31
4. Amstel 1	7	8	32
5. Isolani 1	7	6	29½
6. Probleem 1	7	6	27
7. Euwe 3	7	5	24½ d
8. Probleem 2	7	0	16 d

SGA tweede klasse D

1. Caïssa 4	7	12	32 K
2. Es '80 1	7	10	35½
3. Isolani 2	7	8	29
4. Fischer Z 2	7	7	30½
5. KLM/Pegasus 1	7	7	29½
6. ODI 1	7	7	25½
7. VKVC 1	7	3	21
8. DCG 3	7	2	21 d

SGA tweede klasse A

1. Abcoude 1	7	11	30½ K
2. Caïssa 5	7	8	32½
3. Tal 5	7	8	29
4. Amstelveen 5	7	8	28½
5. Nieuwendam 3	7	7	27½
6. VAS/ASC 3	7	6	27½
7. Euwe 6	7	6	24½
8. DCG 5	7	2	24 d

SGA tweede klasse C

1. Pion 2	7	12	31½ K
2. Raadsheer 3	7	11	37½ p
3. Es '80 2	7	8	30½
4. Probleem 3	7	8	26
5. TOZ 1	7	6	26½
6. Caïssa 6	7	4	23½
7. Grasmatt 3	7	4	23
8. Amstelveen 6	7	3	25½ d

SGA derde klasse D

1. Gambit 1	7	14	47 K
2. Almere 5	7	10	32
3. VAS/ASC 4	7	10	32
4. Caïssa 7	7	7	28
5. Landsmeer 1	7	6	26
6. DOS A'dam 5	6	5	19½
7. ABN/Amro 1	6	2	19½
8. DCG 6	7	0	12 d

SGA vierde klasse B

1. Pion 4	7	14	34½ K
2. Isolani 3	7	12	42
3. Probleem 6	7	8	29½
4. Grasmatt 6	7	6	29
5. Caïssa 8	7	6	26½
6. Raadsheer 7	7	5	25
7. ASSV 2	7	3	21
8. Bovenkamer 1	7	2	16½ d

K= Kampioen, p= gepromoveerd, d= gedegradeerd

UITSLAGEN RONDE 29

K. van de Weide	1 - 0	A. Köhler
M. Leuw	0 - 1	M. Wunnink
H. de Vilder	1 - 0	H. Uiterwijk
H. Jolles	1 - 0	H. Schmitz
R. Kikkert	0 - 1	J. van Steenis
E. Osterwald	1 - 0	H. Trujillo
D. Colmer	0 - 1	E. Beugeling
M. Pos	½ - ½	P. Melford
P. Allaart	1 - 0	C. Simoons
A. Bach	0 - 1	H. Ruiz
J. Franssen	1 - 0	J. Dekker
A. van Dinteren	1 - 0	H. Dirks
J. Mulder	1 - 0	L. Oomens
A. van de Woestijne	1 - 0	M. Aué
E. Petersma	1 - 0	R. Brouwer
P. de Casparis	1 - 0	J. Titulaer
T. Lith	0 - 1	J. Meuleman
A. Troost	1 - 0	L. van der Hak
J. Konst	1 - 0	R. van Slooten
A. Nusink	1 - 0	W. de Kruiff
H. Kuyper	1 - 0	P. Laport
F. Oranje	1 - 0	J. Tanja
J. van der Klauw	0 - 1	M. Meijer
H. van Keulen	0 - 1	E. Eckstein
H. Puyker	1 - 0	J. Potters
W. Kraaij	0 - 1	S. Kuypers

UITSLAGEN RONDE 30

H. de Vilder	0 - 1	A. Köhler
J. van Steenis	0 - 1	M. Wunnink
M. Leuw	0 - 1	J. Spreeuw
R. Kikkert	½ - ½	H. Schmitz
A. Toby	0 - 1	E. Beugeling
P. Zonjee	0 - 1	E. Osterwald
D. Jansen	0 - 1	M. Pos
S. de Vos	1 - 0	J. Franssen
P. Melford	0 - 1	A. Moll
H. Trujillo	1 - 0	P. Allaart
J. Dekker	1 - 0	C. Simoons
D. Colmer	½ - ½	J. Mulder
D. 't Hooft	0 - 1	H. Dirks
S. Steemers	1 - 0	E. Petersma
E. Leuw	1 - 0	J. Konst
P. van der Werf	0 - 1	N. de Rijk
P. Koefoed	1 - 0	H. Kuyper
E. van Tuijl	0 - 1	P. de Casparis
L. van der Hak	0 - 1	M. Ligteneberg
F. Oranje	0 - 1	A. Wunnink
H. Puyker	0 - 1	J. Hoogenboom
H. Trujillo	1 - 0	M. Meijer
J. van der Klauw	0 - 1	J. Tanja
P. Heijmans	0 - 1	W. Kraaij

Da Piero's schaakprobleem

Zwart geeft mat in 5 zetten

Weet u de oplossing?

Ga dan naar Italiaans specialiteiten restaurant Da Piero in de Van Woustraat. Meldt uw goede oplossing en u krijgt na de maaltijd een gratis drankje bij de koffie.

Da Piero: Diverse dagmenu's, 46 zitplaatsen, keuken 7 dagen per week open van 17.00 - 22.30 uur, Van Woustraat 69, (020) 664 74 29.

Het Jordaankampioenschap - impressies van een nieuweling.

Pieter Allaart

Als ik vrijdagavond tegen achten schaakhuis Gambiet binnenkom, valt meteen het grote aantal Caissanen op. En niet de minste ook: meer dan de helft van het eerste team is hier van de partij. Aangevuld met Elokanonnen als Straat, Vrenegoor en Blees. Wat kom ik hier eigenlijk doen?

Op de wiebelige Gambiet-tafeltjes prijken voor de gelegenheid mooie gelakte SGA-borden en -klokken. Aan de ronde tafel bij de bar is een man met bankbiljetten in de weer. "Vijfentwintig gulden", zegt hij, terwijl hij mijn naam afstreept op een lijstje. Als ik een briefje van vijftig geef, zegt hij bestraffend "dat is te veel", maar ik krijg gelukkig wel mijn wisselgeld.

Dan begint de eerste ronde. Oeps, ik speel tegen Vrenegoor, ex-Caissa. Aan tafel twee, dat betekent in ieder geval: ruimte. Spoedig zal ik echter afzakken naar het Verdomhoekje, een grote kluwen ter hoogte van de tv (meestal stuk) van tafeltjes en stoelen en schakers die (te) vaak proberen zich hier tussenuit te wurmen. De gang naar de vrijheid is in dit Verdomhoekje gelijk een mega-schuifpuzzel.

Ik spartel wat, geef in elk geval geen hele stukken weg, maar strijk op de achten-twintigste zet toch de vlag. Een ingecalculerde nul.

Dit geeft mij de gelegenheid om lekker relaxed de andere partijen te volgen. Één van de spelers wordt zo te zien geholpen door poes Prindi die, zittend op zijn schoot, de stelling meteen bestuderende blik gadeslaat. Mag dat wel? De wedstrijdleader grijpt in elk geval niet in...

De huiskat van Gambiet, vernoemd naar ex-

dames-wereldkampioene Nona Gaprindashvili, is een soort mascotte van het schaakcafé geworden. Volgens het boekje 'Eindelijk hoor... Tien jaar Gambiet' liep zij ooit een keer toevallig langs, dacht 'He', schaken!' en besloot te blijven. Prindi geniet alom bekendheid vanwege haar bekwaamheid om over het bord te lopen zonder de stukken om te gooien. Bijvoorbeeld om aan de andere kant lekker tegen de verwarming te gaan liggen slapen, óf om direct weer terug te komen en beide spelers nogmaals het zicht op de stelling te belemmeren. Geintje.

Ik bestudeer de foto's aan de muur - allemaal schakers uiteraard, van Steinitz tot Timman, maar ook van de Gambietschakers zelf en, zo waar, Judit Polgar, in zesvoud zelfs, waarvan één keer gezeten achter een wiebelig Gambiet-tafeltje met een karakteristieke kop koffie verkeerd. Verder krantenartikeltjes, affiches van toernooien en zelfs een gedicht, een fraai dubbel sonnet van de bekende Argentijnse schrijver/dichter Borges. Over schaken natuurlijk.

Rond de klok van half elf verdringt men zich rond tafel één. De partij van torenhoge favoriet Blees wordt door een handvol schakers gadegeslagen vanachter het Muurtje, waar je zo lekker met je ellebogen op kunt steunen. Vanuit de zaal geeft dat dan de aanblik van een paardenstal.

Als de partij klaar is (Blees wint), verplaatst de meute zich naar tafel 13, waar de heren Frederiks (bijgenaamd Bobbels) en Narings in hevige tijdnood verwickeld zijn. Bobbels weet knap een dreigende koningsaanval te weerstaan en af te wikkelen naar een dame-eindspel dat er remiseachtig uitziet. Onder-tussen maakt hij de hoogst opmerkelijke, soms wanhopige armgebaren. Een andere deelnemer vindt dat een foto waard. Zou die ook aan de muur komen?

Bobbels verliest toch, omdat hij een pion te vroeg opspeelt. De realiteit van dame-eindspelen is hard. Als Menashe, de eigenaar, ziet

dat de laatste partij afgelopen is, draait hij zich om naar de bar en roept: "Musical!", want Gambiet zonder klassieke muziek, dat kan eigenlijk niet.

De volgende dag speel ik aan een tafeltje ter hoogte van de tv. Ik zit daar 's ochtends en 's middags, daarna schuif ik op naar het tafeltje ernaast. De hele dag in het gevang. Stoelen scheef is de enige manier om geen ruzie (Gambiets: roezie) met de achterbuurman te krijgen en het notatiebiljet past alleen nog op zijn kant aan de rand van het tafeltje, vóór het bord. Resistance is futile. Berusting is het sleutelwoord, en je partijen kort houden.

Dat laatste lukt vrij redelijk. De eerste partij, tegen Beugelink, verlies ik vlotjes en de volgende twee tegenstanders laten zich gewillig naar de slachtbank leiden. Onder hen Jeanet Mulder, Caissa-lid en Gambiet-stamgast, die bij het begin van de partij een pakje kauwgom en een rol pepermunt op de tafel legt en er op aandringt daar toch vooral van te nemen wanneer ik wil.

Wat wordt je trouwens door een hoop dingen afgeleid tijdens het schaken. Het carillon van de Westerkerk, dat elk uur hetzelfde deuntje speelt; de verwonderde kreten van toeristen buiten op de Bloemgracht, die zo'n schaakcafé maar mallotig vinden; ruziënde (roezieënde) Joego's die van elke mug een olifant maken en het gesis als deze weer leegloopt; geroezemoes van spelers die al klaar zijn; Menashe die luid om stilte verzoekt, bij voorkeur in drievoud; en de kat, die niet van de klok af kan blijven, noch van mijn pen, die met veel gekletter op de betonnen vloer belandt. En wat te denken van het oortergende geschraap van stoelpoten over het kale beton?

Ondertussen heeft Piet Ruhe ('s ochtends een 'bye' en 's middags gauw klaar na een overmoedig stukoffer van de tegenstander) alle tijd om met Annelies aan de bar het cryptogram te doen. Ik help een handje: je

moet wat als de tegenstander voor drie kwartier in gepeins verzinkt.

Zaterdagmiddag maak ik een wandeling door de Jordaan. Het is heerlijk weer, de terrasjes staan uit en toeristen lopen af en aan over de vele grachtjes. Op de Noordermarkt verlevendigen straatmuzikanten het marktgebeuren. Ik besluit dat de Jordaan op een mooie lentedag één van de dingen is die het leven de moeite waard maken. Met tegenzin wurm ik me om drie uur weer in mijn celletje nummer negen.

Zondagochtend hangter, behalve de indeling, ook een velletje met de namen van gegadigden voor de ratingprijs. Volgens het Ballonmodel zijn dat alle spelers die na vier ronden 50% of minder hebben. Aha, op dat mooie lijstje ben ik gedeeld koploper met mijn twee-uit-vier. Maar de concurrentie is niet mis; wat te denken van bijvoorbeeld Hans de Vilder en Niek Narings.

Wel, het eerste klusje is in elk geval gauw geklaard. De eigenzinnige Bobbels doet alleen maar zetten op de damevleugel en heeft geen verweer als ik het centrum dichtschiuf en op koningsjacht ga. Een stukoffer slaat zijn stelling kort en klein, daar waar overigens een ander stukoffer nog veel sneller had gewonnen. Nu is het mat op zet 22.

Alle tijd dus weer voor een wandeling. Het is geen mooi weer meer; de terrasjes en de toeristen zijn weg. Ik kuier over de Prinsengracht, de Brouwersgracht en door de Willemsstraat en ben, zoals altijd, verbaasd om op de Lijnbaansgracht uit te komen. Het richtingsgevoel laat me hier keer op keer in de steek.

Intussen draait het brein op volle toeren. Ik beseft dat de ratingprijs met normale middelen niet te bereiken is, een super-avond uitgesloten. Maar wat dan? Valsspelen, spookt het door mijn hoofd. De mysterieuze verdwijning van N.N. Een lekker poedertje door de koffie van H. De wedstrijdleader omko-

pen.

Uiteindelijk zit ik, na het verorberen van een patatje, gewoon om zes uur achter mijn bord, zonder ook maar iets van deze vermetele plannen ten uitvoer te hebben gebracht. Tegenover me zit Niek Narings. Na zeven zetten heeft de Naarling al bijna mijn dame gevangen. Maar dat lolletje gun ik hem niet; hare majesteit trekt zich schielijk terug in het koninklijk slot, waar zij wacht op haar echtgenoot. Maar die kan het kasteel niet binnen, daar een paard hinderlijk in de weg staat, waarvan de uittocht in alle richtingen door vijandelijke pionnen belet wordt. Misschien een plaatje waard.

Puzzeltje: hoe brengt u zo snel mogelijk de zwarte dame en koningstoren weer in het spel?

Omstreeks dit moment komt Errit binnen. Hij neemt met een geïnteresseerde blik kennis van de situatie en zegt dan, opbeurend: "Je hebt een kwartier voorsprong op de klok." Bedankt Errit, ik zie het weer helemaal zitten.

Drie zetten later geef ik het toch maar op. Ik heb al genoeg schuifpuzzeltjes gedaan in het Verdomhoekje. Niek wint de ratingprijs, want ook Hans gaat kopje onder, tegen Evert Straat. Later aan de bar heeft Niek gelukkig wel genoeg realiteitszin om de ratingprijs om te dopen tot 'losers-prijs'. De consequentie

van het Ballonmodel.

Blees wint het toernooi, door in de laatste ronde Vrenegoor te verslaan. Als Vrenegoor opgeeft, klinkt het inmiddels vertrouwde "Musica!" en kan de 'après échecs' beginnen, rond half elf kort onderbroken door de prijsuitreiking. Menashe toont zich verguld met de sterke bezetting en het spannende toernooiverloop, en Günther Ballon, de wedstrijdleider, houdt het kort: een sneer aan het adres van de lui lakken die zaterdagochtend een 'bye' hadden genomen; een cynische opmerking over de ratingprijs, die Niek zich lekker aan mag trekken; en het uitreiken van de enveloppen. Niemand zegt bij het in ontvangst nemen: "Dat is te veel."

Het blijft nog lang gezellig in Gambiet. Hoe lang precies weet ik niet, want om twaalf uur hou ik het voor gezien. Er moet maandag namelijk weer gewoon gewerkt worden (ook door sommige schakers). Op weg naar de uitgang passeer ik Hans de Vilder, die met zijn teamgenoten aan een tafeltje zit en het eigen leed inmiddels vergeten lijkt. "Zeg Allaart," roept hij lacherig, "nou heb je toch nog een stuk geofferd he'! En een toren en een dame!", waarna hij de oplossing opdreunt van het schuifpuzzeltje.

Ja ja, Hans. Erg leuk.

UITSLAGEN RONDE 31

A. Köhler	1 - 0	G. Rill	
M. Wunnink	0 - 1	H. de Vilder	
E. Beugelijk	0 - 1	M. Leuw	
J. Spreeuw	½ - ½	R. Kikkert	
H. Trujillo	0 - 1	H. Schmitz	
A. Toby	1 - 0	P. Zonjee	
S. de Vos	½ - ½	E. Osterwald	
M. Pos	1 - 0	J. van Steenis	
D. Jansen	0 - 1	P. Allaart	
H. Ruiz	1 - 0	S. Steemers	
J. Dekker	1 - 0	A. Nusink	
J. Franssen	½ - ½	H. Dirks	
P. Schipper	1 - 0	E. Leuw	
J. Köst	0 - 1	L. Oomens	
C. Simoons	1 - 0	W. de Kruijf	
A. Troost	1 - 0	M. Aué	
P. de Casparis	0 - 1	P. van der Werf	
P. Koefoed	1 - 0	E. van Tuijl	
N. Kruij	1 - 0	A. Wunnink	
J. Tanja	1 - 0	M. Ligtenberg	
C. Karahan	0 - 1	F. Oranje	
M. Meijer	1 - 0	H. Puyker	
E. Eckstein	1 - 0	L. van der Hak	
J. Potters	1 - 0	S. Kuypers	
W. Kraaij	1 - 0	M. Klijnkramer	
J. van der Klauw	0 - 1	G. Lörinczy	

Geef de keizer wat des keizers is

Leo Oomens

We spelen op Caissa in de interne competitie tegen elkaar volgens een gewogen systeem waarvan de bedoeling is dat telkens twee tegenstanders elkaar vinden die min of meer tegen elkaar zijn opgewassen. Daarbij wordt rekening gehouden met twee dingen: potentiële sterkte, en daadwerkelijke prestatie in de loop van de competitie.

De potentiële sterkte wordt in eerste instantie gerelateerd aan de positie op de ranglijst die het vorige seizoen is behaald. De in de loop van de competitie gespeelde partijen, leveren winst, verlies of remise op en daarmee een puntenscore, die weer gerelateerd is aan de waarde van de tegenstander.

Dit systeem werkt voortreffelijk wanneer alle leden van de club even vaak spelen. Maar dat is niet zo. Nu komt het voor dat een potentieel sterke speler laag op de ranglijst staat, omdat hij nu eenmaal maar weinig is komen opdagen. Volgens het nu gehanteerde systeem wordt hij dan ingedeeld tegen een speler die bij hem in de buurt staat, maar die potentieel veel zwakker is. Zowel voor de sterkere speler als voor zijn tegenstander is dat wat ongelukkig.

Jeroen en Joost stellen daarom voor om de indeling te regelen volgens de toernooiprestaties. Daarin speelt het aantal keren dat iemand op de club komt, een geringere rol. De tpr is een quotiënt van de geleverde prestaties, waarin de eigen potentie (rating) en de potenties van de tegenstanders meewegen, maar niet het aantal keren dat de speler niet heeft gespeeld.

Dat lijkt beter. Binnen het nu gehanteerde systeem is het mogelijk dat Joost ingedeeld wordt tegen nummer 100 van de lijst. Daarvoor is alleen nodig dat hij bijvoorbeeld 18

maal weg blijft van de club. Bij het tpr-systeem zal hij ook dan worden ingedeeld tegen een speler die bij de eerste dertig of veertig van de ranglijst staat.

Beter? Karel van der Weide heeft met afstand de hoogste rating van alle Caissaleden. Hoe voorkom je dat hij kampioen wordt dankzij een enkel optreden, bijvoorbeeld met winst tegen Aran Köhler. Om dat te voorkomen, moet je op de een of andere manier toch het aantal keren dat een speler op de club is verschenen laten meewegen.

En dan: is het erg wanneer twee ongelijkwaardige tegenstanders het tegen elkaar op moeten nemen? Aljechin beweerde dat hij zelfs van de ideeën van slechte schakers nog wel eens wat kon opsteken. Zou dat binnen de verhoudingen op Caissa anders zijn? En voor de minder sterke speler moet het toch leerzaam zijn hoe een sterke speler afrekenet met de zetten waarop hij meende te kunnen vertrouwen?

Tot de aantrekkelijkheden van het huidige systeem hoort m.i. juist dat in beginsel iedereen tegen iedereen kan moeten spelen. Bovendien is het voor de spelers nu heel gemakkelijk te zien wat voor verschil winst, verlies of remise uitmaakt: je kijkt naar de waarde van je tegenstander en daar heb je je score. Dat je plaats op de ranglijst wordt meebepaald door de scores van de spelers bij je in de buurt, is ook nog goed te begrijpen.

Bij het tpr-systeem is heel weinig voorspelbaar over de gevolgen van een partij voor de ranglijst. In feite kan de computer dat heel goed voor ons uitrekenen, maar wijzelf niet. Mij lijkt zulke inzichtelijkheid minstens zo belangrijk als het gevoel tegen de juiste tegenstander te zijn ingedeeld.

En dan nog een politiek argument: moet het indelingssysteem worden aangepast aan spelers die relatief weinig komen? Of dat moet of niet hangt af van de proporties. Zijn er zoveel spelers die onregelmatig komen dat het indelingssysteem er onder lijdt? Overigens

moet zowel het huidige systeem als het tpr-systeem dan aan die omstandigheid worden aangepast. En als beide systemen niet zonder meer in stand kunnen worden gehouden, wat is dan beter, een aanpassing binnen het huidige systeem, of de introductie van het tpr-systeem, met een aanpassing daarbinnen?

Volgens Joost werken beide systemen heel goed wanneer alle spelers maar minimaal 20 keer komen spelen. En beide systemen lopen een beetje mis voor spelers die minder dan 20 keer komen (en voor hun tegenstanders). Waar zit dan de winst van het tpr-systeem?

Tot slot: het probleem doet zich alleen voor bij spelers die in potentie hoog op de ranglijst thuishoren, maar die dankzij weinig spelen te laag staan. Sommige spelers staan misschien wel onverwacht hoog -bijvoorbeeld doordat ze in de externe competitie goed hebben gescoord en daardoor meer punten hebben behaald dan ze in de interne competitie ooit hadden kunnen halen-, maar die spelers hebben toch voor hun punten en plaats op de ranglijst moeten spelen. En bovendien staan ze door die extra punten nooit zó hoog dat ze op de ranglijst verdwaald lijken op een te hoge verdieping. Spelers die te laag staan hebben ofwel meer verloren dan redelijkerwijs te verwachten was -en dat moet hoe dan ook in de ranglijst zichtbaar worden-, ofwel ze hebben te weinig gespeeld.

Alleen deze laatste categorie is voor ons probleem van belang. Ik vind dat het bestuur maar eens moet tellen om hoeveel spelers dat precies gaat. En ik doe er een voorspelling bij: omdat je spelers die hoe dan ook laag op de ranglijst thuishoren voor dit probleem niet hoeft mee te rekenen, en omdat spelers uit de middengroep indien ze al te laag staan, toch nooit heel ver beneden hun niveau terecht komen, gaat het eigenlijk alleen om spelers die gezien hun rating bij de bovenste 30 thuishoren. Zelfs wanneer de helft daarvan maar weinig zou komen, gaat het om niet meer dan 15 spelers. 'Als er al een wijziging in het sys-

teem moet worden aangebracht, waarom moet die dan ook gelden voor de 100 andere leden van Caissa?

Is het niet eenvoudiger om zulke spelers hoe dan ook hors concours tegen elkaar te laten spelen? En als ze dat niet leuk vinden, gaat daar dan een prikkel van uit om vaker te komen? - waarmee het probleem zou zijn opgelost- of juist een prikkel om helemaal maar niet te komen?- waarmee het probleem natuurlijk ook is opgelost. (Of die laatste oplossing wenselijk is, is in feite ook een soort politieke keuze. Echt iets voor een bestuur om te laten zien dat het ergens voor staat!)

En nog maar eens: ook bij het door Joost en Jeroen voorgestelde tpr-systeem zou je juist voor diezelfde 15 spelers een iets andere oplossing moeten kiezen; ook hors concours tegen elkaar spelen bijvoorbeeld. Per saldo verbetert het tpr-systeem dus niets.

UITSLAGEN RONDE 32

K. van de Weide	½ - ½	A. Köhler	
M. Wunnink	1 - 0	M. Pos	
A. Toby	½ - ½	M. Leuw	
E. Beugelink	½ - ½	H. de Vilder	
G. Rill	½ - ½	R. Kikkert	
H. Schmitz	1 - 0	J. van Steenis	
E. Osterwald	1 - 0	H. Ruiz	
H. Uiterwijk	1 - 0	J. Mulder	
P. Allaart	1 - 0	H. Trujillo	
A. Moll	1 - 0	S. de Vos	
P. Zonjee	0 - 1	F. Roes	
D. Jansen	1 - 0	D. Colmer	
J. Dekker	1 - 0	P. Schipper	
S. Steemers	0 - 1	J. Franssen	
A. Bach	0 - 1	A. van de Woestijne	
E. Petersma	1 - 0	N. de Rijk	
C. Simoons	1 - 0	T. Weijers	
E. Lindenhovius	1 - 0	E. Leuw	
J. Hooijenboom	0 - 1	P. de Casparis	
A. Nusink	1 - 0	M. Aué	
M. Ligtenberg	1 - 0	A. Wunnink	
J. Sieben	0 - 1	E. van Tuijl	
G. Lörinczy	½ - ½	H. Puyker	
S. Kuypers	1 - 0	H. van Keulen	
W. Kraaij	1 - 0	P. Heimans	
J. van der Klauw	1 - 0	J. Bruijn	

HET TPR-SYSTEEM (deel 2)

Joost van Steenis

Laat ik even de gedachten opruimen. Op Caissa gebruiken we voor de interne competitie het Keizer-systeem, dat er voor zou zorgen dat elke speler op een clubavond een ongeveer gelijkwaardige tegenstander ontmoet. De praktijk is anders en er kleven nog meer bezwaren aan het systeem.

We hebben een ander systeem bedacht. We, dat wil zeggen, de gebroeders Steemers, waarvan Vincent het huidige programma en het komende programma heeft geschreven, Jeroen Hooijenboom en Joost van Steenis. Dat betere systeem is gebaseerd op TPR en ELO en door het te gebruiken krijg je nog leukere tegenstanders.

De strijd om het kampioenschap van Caissa zal iets veranderen, in mijn ogen ten goede. Nu is Aran volgens Keizer kampioen geworden, gevolgd door Karel, Michaël en Micha. De bovenste vier volgens het TPR-systeem zouden zijn Karel, Aran, Gerard en Micha met Michaël op de vijfde plaats. De leden die minder dan 20 van de 32 partijen gespeeld hebben laat ik buiten beschouwing. Men kan toch geen kampioen worden als men weinig partijen gespeeld heeft. Daardoor vallen Jaap, Robert K. en Hajo af. Maar dat zou volgens Keizer ook gebeuren.

Men kan zich afvragen of deze verandering eerlijk is, maar ja, wat is eerlijk. Hoog eindigen als men veel komt, of hoog eindigen omdat men iets minder komt maar hoog scoort. Ik geef de voorkeur aan het laatste. Maar wie wordt er nu kampioen? Maar een paar leden strijden elk jaar om de hoogste titel en om onze top wat meer in het zonnetje te zetten stel ik play-offs voor. De vier spelers, die na 29 rondes (en 19 gespeelde partijen) de hoogste TPR hebben, spelen de laatste drie rondes van de wintercompetitie tegen elkaar om de kampioen aan te wijzen.

En de rest? Die speelt gewoon drie rondes door

om een plaats op de ranglijst. En die ranglijst wordt zuiverder. Kom je weinig, dan zak je in het Keizer-systeem, ook als je niet zwakker wordt. In het nieuwe systeem sta je op de plaats die ongeveer je sterkte weergeeft en dus krijg je elke keer een tegenstander die ongeveer dezelfde sterkte heeft.

Het enige bezwaar tegen het nieuwe in-delings-systeem dat ik in de wandelgangen heb opgevangen is de twijfel of men nog wel tegen veel verschillende tegenstanders zal spelen. Komt men nog eens tegen Aran of Karel?

Ik zal jullie niet lastig vallen met de details, maar ik heb een proefcompetitie gespeeld met 100 deelnemers en 30 rondes om te kijken of men veel verschillende tegenstanders krijgt. De proef bevestigde mijn vermoeden: iemand met een begin-ELO van 1700 speelt tegen mensen met ELO's die liggen tussen de 1400 en 2000 met soms een uitschieter naar boven of naar beneden. Leo Oomens zal dus nooit tegen Aran komen, maar dat was ook al in het Keizer-systeem zo. Piet Ruhe heeft wel kans om de top de ontmoeten, als hij tenminste goed speelt.

Eén opmerking moet me nog van het hart. Het is mogelijk de resultaten van de externe mee te laten tellen voor de interne, maar dat kost veel extra werk. Maar men kan voor de ranglijst ook alleen naar de onderlinge wedstrijden kijken. Nu is het al zo dat alleen de externe competitiewedstrijden die op dinsdag gespeeld worden meetellen voor de interne. En voor de hoogste drie teams telt volgend jaar sowieso geen enkele wedstrijd mee. Ik denk dat de splitsing van interne en externe competitie goed is. Dan kan je tenminste zonder angst voor je plaats op de ranglijst extern eens in het belang van het team een remise geven in gewonnen stelling.

In mijn ogen heeft het nieuwe TPR-systeem alleen maar voordelen. En bezwaren heb ik na ons eerste artikel nauwelijks gehoord. Ik stel dus voor dat we op de komende jaarvergadering besluiten het TPR-systeem in te voeren voor de indeling van de interne competitie.

Het middenrif

Leo Oomens

Een historische nederlaag

Ik ben deze rubriek ooit begonnen met een stukje over het oude, maar nog steeds leerzame boek van A.D. de Groot over het denken van de schaker. Hij vergeleek spelers op meester- en hoofdklasse niveau met middelmatige huisschakers en constateerde dat de betere spelers vooral meer zagen. En wat ze zagen herkenden ze makkelijker.

Goede spelers hebben daardoor een makkelijker en ook beter oordeel over een stelling. De Groot gaf zijn testpersonen allemaal maar heel weinig tijd, en het ging dus niet om diepe analyses, maar om eerste indrukken.

Ter gelegenheid van de match van Kasparov tegen Deep Blue hebben vrijwel alle kranten zich uitgeput in de vergelijking tussen de twee tegenstanders: Deep Blue kon per seconde vele miljoenen zetten bekijken, Kasparov maar drie, de computer kon het vervolg op ieder van de zetten die hij bekeek doorrekenen, Kasparov moest zich beperken tot een diepte van een zet of tien.

Het verschil tussen de computer en Kasparov was in feite niet van heel andere aard dan dat tussen de goede schakers en de middelmatige van De Groot. Alleen het niveau waarop dat verschil zich voordeed was anders. Waarom is iedereen dan toch zo teleurgesteld over de uitslag van de tweekamp?

Want nog een ander verschil werd in geen enkele krant genoemd: binnen de mogelijkheden van de computer kan Deep Blue geen

fouten maken. Kasparov daarentegen is makkelijk in staat om ver beneden zijn eigen niveau te spelen. En dat deed hij ook.

Voor wie het schaken romantisch bekijkt staat tegenover het menselijke vermogen om fouten te maken ook een menselijk vermogen om iets geniaals te vinden. Of dat tegen de brute kracht van de computer echt iets betekent, lijkt mij onzeker.

Tegen computers helpt niet de geniale inval, maar de lepe tactiek: maak gebruik van de beperktheid die de computer ook eigen is. Van der Wiel en Seirawan hebben met zulke tactiek geen enkele moeite, en daardoor ook niet met de computer.

Voor Kasparov ging het kennelijk om iets anders. Voor zijn gevoel zou de wereldkampioen beneden zijn stand acteren als hij zijn toevlucht zou nemen tot zulke slimmigheid. Misschien was dat het.

Toch was het optreden van Kasparov eigenaardig. Met zwart koos hij voor het Spaans in plaats van voor het Siciliaans tegen e4. Was hij bang dat de computer zijn partijen beter begreep dan hijzelf? In de laatste partij koos hij zelfs voor een verdediging die tot het repertoire van Karpov hoort. Met een beetje goede wil kun je nu zeggen dat Deep Blue weliswaar heeft gewonnen van Kasparov, maar tegen een oneigenlijke Kasparov: Kasparov heeft laten zien dat het repertoire van Karpov tegen Deep Blue niet toereikend is.

Van de andere kant bekeken: tot het wezen van Kasparovs stijl hoort de diepliggende combinatie. Kasparov neemt risico's maar hij rekent over het algemeen beter dan zijn tegenstanders. Bovendien laten zijn tegenstanders zich ook nog wel eens afbluffen door de wereldkampioen.

Juist tegen de computer is dat rekenvermogen echter nauwelijks een kracht, misschien zelfs een zwakte. En afbluffen gaat met Deep Blue ook al niet.

Stel dat de computergeleerden in staat waren

om een machine te ontwerpen waarin motorische reflexen konden worden gesimuleerd, en wel zo dat een tennisser als Krajicek hoe dan ook al zijn opslagen met de zelfde snelheid geretourneerd kreeg, precies in de uiterste hoeken. De computer zou dan eerst en vooral moeten beschikken over voldoende loopvermogen, om iedere bal die Krajicek hem toe zou spelen ook te halen, en dan die verschrikkelijke precisie in de returns. Zouden we dan vinden dat het tennis gedegradeerd zou zijn, omdat Krajicek niet meer zou kunnen winnen van de computer?

We zouden eerder geneigd zijn in te zien dat sport een menselijke maat heeft, en dus niet tegen een computer zou moeten.

Voor schakers is dat een minder voor de hand liggende gedachte. Schakers zijn romantici. Zij denken dat schaken meer is dan sport, ze vinden het bijna een wetenschap en anders wel een kunst. Zij geloven in zoiets als de objectief beste zet. Wie de beste zet vindt, moet winnen.

Het is echter voorspelbaar dat het altijd de computer zal zijn die de objectief beste zet makkelijker vindt dan de mens, ook al heet die Kasparov. Maar schaken is heel gewoon een sport. Het gaat daarbij nooit, nooit en nog eens nooit om de beste zet. Het gaat om de winnende zet. De zet waartegen de tegenstander geen verweer meer heeft.

Kortom, niet Kasparov, maar Van der Wiel en Seirawan hebben gelijk. Het gaat er niet om of de mens beter kan schaken dan de computer of andersom. Het gaat erom of de mens van de computer kan winnen. De match tegen Deep Blue heeft weliswaar aangetoond dat de computer kan winnen van de mens, maar niet dat de mens niet kan winnen van de computer. De uitslag is dan wel dramatisch, hij betekent in wezen niets.

De aardigheid van de matches tegen Deep Blue zit dan ook niet in het schaken, maar in

de computertechnische prestatie. Bij IBM kunnen ze zo'n machine nu maken. Nu moet de computer nog leren tennissen en kogelstoten en stofzuigen.^o

Concept-agenda ALV 2 september 1997

1. Opening
2. Mededelingen
3. Notulen jaarvergadering 1996
4. Verslag wedstrijdleader intern
5. Verslag wedstrijdleader extern
6. Verslag materiaalcommissaris
7. Verslag secretaris
8. Verslag penningmeester
9. Verslag kascontrolecommissie
10. Decharge penningmeester
11. Begroting 1997-1998
12. Benoeming kascontrolecommissie
13. Prijsuitreikingen seizoen 1996-1997
14. Voorstel deelname KNSB-SGA competitie 1997-1998
15. Bestuursverkiezingen
Herkiesbaar zijn:
- Frans Oranje, voorzitter
- Jaap Spreeuw, secretaris
- Jaap Tanja, penningmeester
- Pieter Allaart, wedstrijdleader intern
- Jop Dekker, wedstrijdleader extern
- Mirjam Klijnkramer, materiaalbeheer
16. Rondvraag
17. Sluiting

Over Professionalisme

Karel van der Weide

Al die tijd dat ik bij Caissa speel heb ik nog nooit iets gepubliceerd in *Caissanieuws*. Daar dit mijn eerste en tevens mijn laatste artikel is, heb ik toch twee publicaties op mijn naam. In mijn ogen is Caissa een bloeiende en gezellige schaakvereniging met een gouden toekomst. Er is een mooie speelzaal, een verstandig bestuur en bovendien lopen er talrijke coryfeeën rond zoals de ideale schoonvader Errit Petersma, BVD-kenner Joost van Steenis, egyptoloog Jeroen Hoogenboom en de bekende professor van Hulst.

Caissa bezit veel sterke jonge spelers en promotie naar de eerste klasse KNSB moet eigenlijk een formaliteit zijn. Op dinsdagavond hebben deze goede spelers mij regelmatig op de proef gesteld. Hajo Jolles pleegde vele aanslagen op mijn Konings-Indiër, Aran Köhler dreef mij tot wanhoop met zijn Caro-Kann en Hans de Vilder, Gerard Rill en Michaël Wunnink deden verwoede pogingen mijn d3-systeem te slopen. Daarnaast waren de confrontaties met Micha Leuw en Joost van Steenis onvergetelijk.

Op die dinsdagavonden in het Oranjehuis is mij echter iets heel opmerkelijks opgevallen. Er heerst bij Caissa een lichte afkeer (of moet ik zeggen regelrechte haat?) van de "semiprofessiona". Dit bleek niet alleen tijdens de vele informele gesprekken, maar ook uit een verslag van het Eijgenbroodtoernooi in *Schaaknieuws* 21 (1996). Bij het vermelden van de toernooiformule verschijnt plotseling de zin: "Er is een Eloratingbovengrens ingesteld om de semi-professionele premiejagers en geldwolven buiten de deur te houden". Hier moeten drie vragen gesteld worden:

1. Wie worden er bedoeld met de semi-professionals?
2. Waarom deze afkeer van hen?

3. Is deze afkeer terecht?

Helaas worden er in het verslagje geen kenmerken van de semi-professional gegeven behalve dat hij of zij een premiejager is en een geldwolf (ik heb semi-professional opgevat als bijvoeglijk naamwoord bij geldwolf, hoewel de geldwolf ook op zichzelf zou kunnen staan. In dat geval zou de hekel aan geldwolven apart besproken moeten worden.), laat staan dat er namen genoemd worden.

Met een beetje gezond verstand is er echter wel achter te komen om welke groep het hier gaat. Aangezien mij al meerdere malen duidelijk geworden is dat men hier wel bewondering heeft voor lieden als Kasparov, Karpov, Timman en Piket, kunnen we de Elobovengrens van de semi-professional stellen op zo'n 2500. De ondergrens wordt door de auteurs van bovengenoemd stuk zelf al aangegeven, dat scheelt mij weer een hoop werk, en wordt gesteld op 2200. Goed, semi-professionals zijn dus schakers met een Elo van tussen de 2200 en 2500, die proberen met schaken in hun levensonderhoud te voorzien. Uit een levendige discussie op de ledenvergadering (n.a.v. een brief van Mark Kremer over de toelatingseisen bij ditzelfde Eijgenbroodtoernooi) blijkt men de Knopperts en de Reindermannen als prototypen van deze groep te beschouwen.

Met het antwoord op de tweede vraag heb ik lange tijd geworsteld, mede omdat er nooit argumenten genoemd werden. Zo dacht ik eerst dat de minachting wellicht voortkwam uit het fabeltje dat alle semi-professionals naast hun verdiensten een uitkering genieten. Want wat hebben we toch allemaal een hekel aan die mensen, die op kosten van de belastingbetaler hun hele leven lang vakantie houden! Maar dit is dus gewoon niet waar, een enkele uitzondering daargelaten (alsof mensen met een topinkomen de belasting nooit tillen en dat kost de gemeenschap veel meer geld!). Nee, geloof me, semi-professionals leiden doorgaans een marginaal bestaan.

Waar komt de verachting dan vandaan? Ik denk dat ik er inmiddels achter ben. De laatste tijd houd ik mij bij de vakgroep middel-eeuwse geschiedenis van de Universiteit van Amsterdam bezig met het vraagstuk van de sociale mobiliteit. Al die successtory's van mensen van lage komaf die de top weten te bereiken zijn natuurlijk oersaai, maar de verhalen over de ongelukkigen die de tegenovergestelde richting volgen zijn om je te bescheuren van het lachen. Hoe dan ook, de semi-professionals komen erg overeen met de groep die de "strebers" wordt genoemd. Deze proberen zich, soms met alle middelen, uit het volk los te maken om tot de elite te behoren. Bij de andere groepen zijn de strebers zeer impopulair. De elite staat sceptisch tegenover hen. Ze vrezen aantasting van hun positie (en van hun "ras") en willen het ver-deel en heersspelletje alleen blijven spelen. Ook de onderklasse haat de streber. Zij menen dat dit iemand is die zich te goed voelt voor de groep waaruit hij nota bene zelf afkomstig is. De bovenste en de onderste klasse tonen daarentegen een groot wederzijds respect. Zo wordt een koning altijd gezien als goed en rechtvaardig (verkeerd beleid komt immers door zijn slechte raadsheren). De elite op zijn beurt vindt het volk volgzzaam en gelovig. Het bovenstaande lijkt wat abstract, maar ik hoop dat u begrijpt wat ik bedoel.

Dit brengt ons bij het laatste punt. Is het te rechtvaardigen dat er wrok tegen de semi-professional gekoesterd wordt? Heeft men zich wel eens afgevraagd waarom zij zich moeten bezighouden met premiejagerij en geldwolverij? (De betitelingen zijn zeer grievend, alsof dit enkel bij semi-professionals zou voorkomen!) Zoals ik al zei, het leven van een semi-professional is een onzeker bestaan in de marge (Lees hierover het artikel van Leon Pliester in *Schaaknieuws* 9 1997) en het is vechten voor elke cent. Wie voor dit bestaan kiest weet zeker dat hij op z'n dertigste niet binnen is. Het is hard werken waarbij je

bovendien geen pensioenvoorziening opbouwt. Het commentaar van de begripsloze omgeving is dan altijd: als het zo zwaar is en je kunt nauwelijks rondkomen, neem dan een baan. Ten eerste zijn die niet altijd voorhanden en ten tweede is niet iedereen geschikt de hele week van negen tot vijf opgezadeld te zijn met verschrikkelijke collega's en een brulzieke chef, los van het feit of het werk überhaupt nuttig is. Nee, liever arm en vrij dan rijk en gevangen.

Dames en heren van Caissa, het ga u goed. Ik kon alleen geen afscheid nemen zonder de groep te verdedigen waartoe ik in de nabije toekomst zelf zal behoren.

**20ste open
Internationaal
schaaktoernooi
te Gent
19 t/m 23 juli 1997**

**info: Dirk Schutyser
(32) (9) 222 30 46**

Eindstand competitie 1996/1997

Pieter Allaart

Pl.	Nr.	Speler	Part	+/=	≡	-	Pnt	Zw	%	G/T	G/S	Elo	Tpr	Kzr	Wrd
1	4	A. Köhler	27	16	6	5	19	-1	70	14	145	2254	2277	4445	220
2	1	K. van de Weide	20	13	6	1	16		80	12	167	2433	2383	4414	219
3	7	M. Wunnink	32	18	6	8	21	-2	65	19	131	2078	2137	4380	218
4	2	M. Leuw	28	16	6	6	19		67	17	137	2124	2138	4317	217
5	11	J. Spreeuw	15	10	4	1	12	-1	80	14	166	2245	2303	4200	216
6	5	H. de Vilder	30	15	4	11	17		56	15	115	2031	2088	3754	215
7	44	G. Rill	22	12	3	7	13½		61	14	126	2172	2139	3664	214
8	45	H. Schmitz	26	14	4	8	16		61	27	118	2035	2081	3612	213
9	23	R. Kikkert	16	9	4	3	11	-2	68	18	138	2066	2164	3538	212
10	26	A. Toby	27	13	3	11	14½	-1	53	16	109	2097	2083	3527	211
11	9	E. Osterwald	28	13	5	10	15½		55	21	110	2013	1971	3512	210
12	104	H. Uiterwijk	21	12	3	6	13½	+1	64	36	118	1780	1932	3394	209
13	6	H. Jolles	16	10	2	4	11	+2	68	26	133	2213	2185	3361	208
14	123	E. Beugelink	21	12	3	6	13½	+1	64	39	116	1900	1943	3349	207
15	67	W. Moes	16	10	1	5	10½		65	25	127	1766	2043	3322	206
16	33	M. Pos	14	9	3	2	10½		75	40	136	1781	1984	3314	205
17	15	J. van Steenis	32	15	2	15	16	-2	50	18	102	2031	1974	3305	204
18	59	P. Allaart	26	11	5	10	13½		51	39	93	1848	1775	3287	203
19	10	W. Fokkink	12	8	2	2	9		75	29	144	2083	2122	3231	202
20	18	S. de Vos	29	14	2	13	15	-1	51	32	96	1951	1815	3186	201
21	32	P. Ruhe	27	10	8	9	14	+1	51	25	100	1807	1897	3166	200
22	31	P. Melford	28	11	6	11	14		50	25	98	2000	1945	3152	199
23	46	F. Roes	19	9	6	4	12	-1	63	43	112	1756	1822	3143	198
24	41	D. Jansen	19	10	2	7	11	+1	57	30	109	1714	1785	3051	197
25	68	H. Ruiz	12	9		3	9		75	50	128	1700	1941	3015	196
26	14	H. Trujillo	27	15	2	10	16	-1	59	49	101	1798	1848	3007	195
27	13	J. Dekker	26	13		13	13	+2	50	41	90	1768	1790	2983	194
28	48	J. Franssen	26	12	5	9	14½		55	44	97	1787	1776	2976	193
29	29	A. van Dinteren	23	10	6	7	13	+3	56	44	99	1787	1841	2966	192
30	62	P. Zonjee	25	12	1	12	12½	+1	50	35	93	1712	1800	2954	191
31	51	J. Kalma	18	9	4	5	11	-2	61	43	109	1645	1894	2932	190
32	65	M. Nieuwenhuis	8	5	2	1	6		75	22	149	1799	2002	2896	189
33	12	N. Narings	14	8	1	5	8½		60	30	115	2137	2024	2834	188
34	36	J. Mulder	23	11	6	6	14	-1	60	58	98	1900	1784	2809	187
35	17	D. Colmer	17	8	1	8	8½	-1	50	24	99	1792	1860	2772	186
36	30	H. Dirks	21	8	5	8	10½	-1	50	32	95	1780	1834	2729	185
37	47	A. van de Woestijne	11	6	1	4	6½	+1	59	24	116	1968	2019	2713	184
38	25	E. Petersma	22	11	3	8	12½		56	56	92	1778	1850	2696	183
39	71	S. Steemers	28	11	4	13	13		46	36	85	1652	1681	2687	182
40	27	A. Bach	25	10	4	11	12	+3	48	44	85	1790	1752	2661	181
41	16	P. Schipper	18	9	1	8	9½		52	43	93	1963	1798	2637	180
42	79	L. Oomens	28	13	3	12	14½	-2	51	62	81	1540	1552	2591	179
43	136	C. Simoons	14	6	4	4	8		57	53	96	1700	1798	2540	178
44	42	E. Leuw	29	10	8	11	14	-1	48	54	80	1675	1693	2528	177
45	122	R. Zijlstra	20	8	2	10	9	+2	45	30	86	1800	1852	2519	176
46	24	B. Wijchgel	13	6	3	4	7½	+1	57	60	92	1830	1792	2477	175
47	82	J. Titulaer	16	8	2	6	9	-2	56	67	86	1575	1639	2451	174
48	58	N. de Rijk	17	7	2	8	8	-1	47	39	86	1741	1772	2447	173
49	70	J. Meuleman	13	7	1	5	7½	-3	57	58	93	1653	1676	2399	172
50	40	A. Troost	17	9	1	7	9½	+1	55	69	84	1605	1702	2389	171

Pl.	Nr.	Speler	Part	+	=	-	Pnt	Zw	%	G/T	G/S	Elo	Tpr	Kzr	Wrd
51	3	A. Lont	7	4	1	2	4½	-1	64	40	116	2246	2045	2378	170
52	73	P. van der Werf	27	11	3	13	12½	+1	46	59	75	1500	1637	2370	169
53	77	T. Weijers	13	4	5	4	6½	+1	50	38	92	1876	1727	2348	168
54	128	P. Koefoed	10	4	3	3	5½	+2	55	46	96	1709	1793	2347	167
55	55	J. Könst	29	8	7	14	11½	+1	39	44	69	1587	1638	2306	166
56	92	P. de Casparis	19	10	1	8	10½	-1	55	64	86	1712	1668	2297	165
57	54	J. van Hulst	18	6	5	7	8½	-2	47	50	80	1700	1680	2287	164
58	64	W. de Kruiff	21	8	1	12	8½	-1	40	34	75	1700	1658	2255	163
59	43	M. Aue	21	7	4	10	9	-1	42	50	72	1635	1531	2252	162
60	37	K. Sterrenburg	10	6		4	6	-2	60	58	98	1955	1842	2236	161
61	126	N. Kruyt	5	4		1	4	+1	80	55	133	1750	2000	2222	160
62	50	J. Lienes	15	6	3	6	7½	-1	50	57	82	1800	1669	2208	159
63	76	R. van Slooten	11	4	4	3	6	-1	54	61	86	1700	1693	2199	158
64	120	J. van der Maas	25	9	5	11	11½	+1	46	58	75	1700	1603	2190	157
65	21	R. van het Kaar	4	3		1	3	+2	75	34	140	2170	2266	2151	156
66	142	A. Nusink	7	3	2	2	4	+1	57	46	100	1850	1788	2107	155
67	148	A. Moll	2	2			2		100	21	200	2108	2364	2084	154
68	57	H. Kuyper	27	7	7	13	10½	-1	38	50	65	1703	1606	2074	153
69	119	M. Ligtenberg	25	9	4	12	11	+1	44	66	68	1500	1582	2054	152
70	129	L. van Staden	11	6		5	6	-1	54	70	82	1650	1643	2013	151
71	88	F. Oranje	27	9	1	17	9½	+1	35	62	56	1553	1380	2012	150
72	72	E. van Tuijl	27	8	3	16	9½	-1	35	47	61	1348	1457	2004	149
73	19	A. Wunnink	32	10	5	17	12½		39	63	62	1772	1541	2004	148
74	52	J. Selier	2	1		1	1		50	27	97	1886	1842	1971	147
75	53	T. Lith	18	6	2	10	7		38	47	66	1623	1503	1963	146
76	39	J. Hoogenboom	23	10	1	12	10½	+1	45	69	68	1716	1622	1950	145
77	56	P. Laport	15	6	1	8	6½	-1	43	54	72	1521	1574	1931	144
78	78	M. Meijer	16	7	1	8	7½		46	69	70	1651	1639	1894	143
79	84	J. Tanja	25	9	2	14	10	-1	40	75	58	1288	1384	1879	142
80	86	R. J. Schaper	2	2			2		100	63	158	1892	2024	1868	141
81	20	D. 't Hooft	9	3	1	5	3½	+1	38	36	70	1900	1773	1858	140
82	38	P. Jonkman	7	1	5	1	3½	+1	50	62	80	1730	1683	1828	139
83	96	E. Eckstein	16	7	1	8	7½		46	76	67	1325	1525	1818	138
84	87	A. Faber	5	3		2	3	-1	60	60	97	1652	1796	1807	137
85	118	A. Fichera	15	5	3	7	6½	-3	43	64	68	1600	1537	1797	136
86	100	H. Puyker	16	6	1	9	6½		40	67	62	1345	1534	1788	135
87	95	H. Cornelissen	11	2	4	5	4	+1	36	55	60	1510	1484	1752	134
88	94	H. de Heer	2	1	1		1½		75	58	122	1716	1728	1692	133
89	89	E. Mastenbroek	4	1	1	2	1½		37	13	77	1887		1676	132
90	106	M. Ligtenstein	3	1	1	1	1½	-1	50	53	84	1407	1663	1675	131
91	99	J. Potters	27	9	1	17	9½	+1	35	71	53	1476	1440	1650	130
92	66	R. Fritschy	5	2	1	2	2½	-1	50	58	82	1648	1589	1640	129
93	131	C. O'Mahony	4	2		2	2		50	81	70	1550	1458	1633	128
94	101	M. Klijnkramer	20	6	1	13	6½	-2	32	74	47	1355	1347	1625	127
95	116	S. Kuypers	25	8	2	15	9	+1	36	73	53	1200	1275	1608	126
96	125	W. Kraaij	24	9	1	14	9½	+2	39	87	52	1200	1305	1595	125
97	151	E. Lindenhovius	1	1			1	+1	100	44	177	1600	2080	1572	124
98	75	G. Lőrinczy	23	6	5	12	8½	-1	36	72	54	1489	1345	1570	123
99	113	P. Heimans	21	8	1	12	8½	+1	40	85	54	1350	1315	1510	122
100	140	R. Brouwer	4	1	1	2	1½	-2	37	47	64	2000	1620	1479	121
101	143	R. van Hal	2	1		1	1		50	59	81	1800	1636	1450	120

Pl.	Nr.	Speler	Part	+/+	=/=	-/-	Pnt	Zw	%	G/T	G/S	Elo	Tpr	Kzr	Wrd
102	98	W. Cornelissen	9	2	1	6	2½	-1	27	56	45	1699	1445	1416	119
103	93	G. Sylbing	3	1		2	1	+1	33	93	42	1594	1295	1379	118
104	8	R. Lith										2050		1365	117
105	91	B. van der Meer	5	1	1	3	1½	-1	30	55	50	1500	1502	1362	116
106	22	A. de Feijter										2043		1331	115
107	34	B. Manuri										1926		1330	114
108	49	J. Smit										1834		1329	113
109	147	B. Rombouts	1			1		+1		60		1850	1562	1259	112
110	135	L. van der Hak	6	1	1	4	1½		25	74	37	1600	1289	1259	111
111	145	A. Molloy	1			1		-1		50		1700	1196	1257	110
112	149	C. Karahan	1			1		+1		71		1200	1112	1225	109
113	150	J. Sieben	1			1		+1		72		1500	940	1224	108
114	146	E. Tjon-A-Hen	2			2				108		1000	800	1187	107
115	144	F. Wijnen	2			2				81		1700	1104	1156	106
116	111	J. Bruijn	14	2		12	2	-2	14	76	20	1177	1029	1002	105
117	117	H. van Keulen	25	5	1	19	5½	-1	22	86	30	1083	1094	1000	104
118	115	J. van der Klauw	31	7	1	23	7½	+3	24	86	32	1197	1193	971	103

Commentaar op de Stand

Errit Petersma

Dinsdagavond 13 mei vraag ik aan onze wedstrijdleider intern Pieter Allaart of ik aan het einde van de clubavond een kopie van de stand (na ronde 31) mag meenemen. Hij is niet nieuwsgierig naar de reden en stemt toe. De volgende dag zitten Robert Kikkert en ik in Gambit de resultaten van de in onze ogen belangrijkste partijen uit laatste ronde achter de laatste kolom bovenin de Stand te krabbelen, natuurlijk in verband met de teamsamenstellingen van Caissa 1, 2 en 3 voor het volgende seizoen. Altijd weer leuk gepuzzel, ondanks het feit dat er natuurlijk nog genoeg onzekerheden zijn.

In de loop van de middag van tweede pinksterdag kom ik thuis en constateer tot mijn verrassing dat André Bach op

mijn telefoonbeantwoorder heeft ingesproken. In larmoyante volzinnen meldt hij dat hij niet in staat is zijn trouwde Commentaar op de Stand te schrijven. Hij en John Könst hebben hun hoop op mij gevestigd. Dat was vorig jaar omstreeks deze tijd trouwens ook het geval. Is er hier sprake van een hinderlijke traditie? Ik kan weer eens geen 'nee' zeggen. Ik ga er van uit dat er door de verrichtingen in ronde 32 en de herberekening geen opzienbarende verschuivingen hebben plaatsgevonden.

Aran Köhler, bord 1 van Caissa 1, is dus, evenals in het seizoen 1994-1995, clubkampioen geworden door in de laatste ronde een ++remise tegen Karel van der Weide te scoren (19 uit 27 en

een mooi percentage). Karel'tje, vorig jaar clubkampioen, werd tweede, evenals in 1994-1995, en grappig: met de hoogste TPR. Tot mijn onuitspreklijke genoegen werd Michaël Wunnink derde (vorig jaar nog zevende), voor Micha Leuw (4) en mede eerste-teamspelers Jaap Spreeuw (5), Hans de Vilder (6) en Gerard Rill (7). Overigens: tussen de nummers 4 en 5 gaapt een kloofje (ruim 100 punten) en tussen de nummers 5 en 6 een kloof (ruim 500 punten).

Michaël was overigens ook alle 32 avonden aanwezig, evenals Joost van Steenis en Alex Wunnink. Johan van der Klauw zagen we 31 maal en De Vilder 30. Hulde.

Zeër dicht bij elkaar eindigden Henk Schmitz (8), Kikkert (9, glansrijk terug van weg geweest) en Moes (10).

Misschien is het aardig te melden welke spelers die minstens tien partijen speelden, een TPR behaalden van 200 of meer punten hoger dan hun Elo: Moes, Michiel Pos, Ruiz en Kalma. Hoe zou dat volgend jaar uitpakken, wanneer er misschien een iets gewijzigd systeem

wordt gehanteerd?

Dan voor mij de verrassingen. Daar is allereerst Erik Beugelink, een onconventionele aanwinst, hopelijk straks hoofdldid. Vervolgens de twee Pieten: Ruhe, na een zeer goed seizoen bij mijn weten nog nooit zo hoog geëindigd, en Allaart uit Caissa 3. Wat staat Pim Zonjee trouwens hoog. En Hans Uiterwijk, ook helemaal terug.

Mooi: dat Jeannet Mulder er weer zo'n zin in heeft, dat Nol Nusink zijn oude nest voor de zoveelste keer heeft hervonden, dat Arne Moll onze interne competitie is komen versterken en dat Puyker met 1. b4 opent (en een boekje over de Sokolsky heeft aangeschaft).

Jammer: dat Rik Lith zo weinig meer komt, dat Diederik van Rappard en Wan Fokink in het buitenland zitten, dat Ad de Feijter en Manuri dit seizoen helemaal niet zijn geweest, dat Paul Schipper een beetje uit vorm is en dat we Addy Lont, Robbert van Kaar, Eisse Mastenbroek en Gart Sylbing nauwelijks hebben gezien.

